

**EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI
MÜCADELE
VE
KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ**

**KOMÜNİST ENTERNASYONAL
6. DÜNYA KONGRESİ
TEZLER VE KARARLARI**

28 Kasım 1928

KOM¼N¼ST ENTERNASYONAL 6. D¼NYA KONGRES¼
TEZLER VE KARARLARI
Enternasyonal Basın Yazışmaları, 28 Kasım 1928,
Cilt 8, No. 84, ¼zel Sayı, İngilizce Baskı.

Elektronik kopyası Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek-Londra B¼rosu tarafından hazırlanmıştır.

2003

İÇİNDEKİLER

1. EMPERYALİST SAVAŞ TEHDİTİ.....	4
II. PROLETARYANIN SAVAŞA KARŞI TAVRI.....	9
A. PROLETARYA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI M¼CADELE EDER. 11	
1. Patlak Vermeden Önce Emperyalist Savaşa Karşı M¼cadele.....	11
2. Emperyalist Savaş İçinde M¼cadele.....	17
3. Burjuvaziye Karşı Proletaryanın İç Savaşı.....	21
B. PROLETARYA EMPERYALİSTLERE KARŞI SOVYETLER BİRLİĞİ'Nİ SAVUNUR.....	23
C. PROLETARYA EZİLEN HALKLARIN EMPERYALİZME KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞLARINI DESTEKLER VE YOL GÖSTERİR.....	26
III. PROLETARYANIN ORDUYA KARŞI TAVRI.....	31
A- PROLETARYANIN EMPERYALİST DEVLETLERDEKİ ORDULARA KARŞI TUTUMU.....	32
B. PROLETER DEVRİMİ SIRASINDA ASKERİ SORUN.....	37
C. PROLETARYANIN SÖMÜRGE VE YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDEKİ ORDULARA KARŞI TAVRI.....	38
IV. PROLETARYANIN SİLAHSIZLANMA MESELESİNE KARŞI TUTUMU VE PASİFİZME KARŞI M¼CADELE.....	42
A -Sosyal Demokrat Silahsızlanma Programı ve Leninizm.....	42
B -Sovyet Silahsızlanma Önerileri.....	44
C. Proletaryanın Pasifizme Karşı M¼cadelesi.....	45
V. KOM¼NİST PARTİLERİN ÇALIŞMALARINDAKİ EKSİKLİKLER VE G¼REVLERİ.....	47

1. EMPERYALİST SAVAŞ TEHDİTİ

1. Birinci Dünya Savaşından on yıl sonra, büyük emperyalist güçler savaşı ciddi ciddi bertaraf eden bir anlaşma imzaladılar. Onlar, silahsızlanmadan söz ediyorlar. Uluslararası sosyal demokrasi önderlerinin desteğini de alarak tekelci kapitalizmin dünyaya barış sağlayacağı inancını yayıp işçileri ve emekçi kitleleri aldatma yollarını arıyorlar.

Komünist Enternasyonal'in VI. Dünya Kongresi bütün bu manevraları, çalışan kitlelerin alçakça aldatılması sayarak mahkum eder. Uluslararası proletaryaya, emekçilere ve dünyanın ezilen halklarına son yılların tecrübelerini, sömürge halklara karşı sürekli olarak yürütülen küçük yağma savaşlarını ve geçen yılın olaylarını hatırlatır: Çin devrimine müdahale, Çin'in yeniden paylaşımı için güçler arasındaki keskinleşen çatışma. Polonya'daki birliklerin seferberliği, Litvanya'nın bağımsızlığına yönelik ciddi tehdit ve bunlara bağlı olarak Büyük Britanya önderliğindeki emperyalist blokun Sovyetler Birliği'ne yönelik ve sürekli büyüyen savaş tehditi Komünist Enternasyonal'in VI. Dünya Kongresi emperyalistlerin aniden patlak verebilecek müthiş bir dünya yangınına yol açacak olan, canice savaş politikasını gösteren bütün bu olguları hatırlatır.

VI. Dünya Kongresi önümüzdeki savaşın siyasi ve ekonomik itici güçlerini şimdiden tahlil etmiştir.

V. Dünya Kongresinden beri dünya konumundaki değişikliklerin belirleyici nitelikleri; kapitalizmin bütün çelişkilerinin muazzam ölçüde yoğunlaşması, Sovyetler Birliği'ndeki büyük iktisadi ve siyasi güçlerle, sömürge ve yan-sömürge ülkelerde—özellikle Çin'de—milli devrimci hareketlerin hızla büyümesi ve kapitalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasıdır.

Pazarlar için mücadelede emperyalistler arasındaki antagonizmalar çok daha keskin bir şekilde kendini gösteriyor. Fakat, emperyalist güçler arasındaki antagonizmalardan daha şiddetli olarak, dünyayı iki kampa bölen temel antagonizma geliyor. Bir yanda bütün kapitalist dünya: diğer yanda, etrafında uluslararası proletarya ile sömürgelerin ezilen halklarının toplandığı SSCB.

Sovyet sisteminin ve Çin devriminin imha edilmesi, Çin üzerinde sınırsız hakimiyet ve bu ülkelerin çok büyük hammadde kaynaklarıyla pazarlarına sahip olmak için girişilen kavgaya, uluslararası sermaye için son derece önemli bir meseledir ve şimdi korku saçan yeni bir emperyalist savaşın yakın tehlikesinin esasını oluşturmaktadır.

2. Yaklaşan emperyalist savaş yalnızca muazzam ölçüde materyalin kullanıldığı teknik bir savaş olmakla kalmayacak, aynı zamanda geniş milyonları, hatta savaşan ülkelerin nüfusunun çoğunluğunu kapsayacaktır.

Cephe ve cephe gerisi arasındaki sınır gittikçe daha fazla silinme eğilimi göstermektedir.

Kongre, bütün kapitalist ülkelerde silahlanmadaki muazzam artışa, savaş tekniği alanında büyük ilerlemelere, kitlelerin ve sanayi askerileştirilmesi tedbirlerine işaret eder; faşist İtalya'da askerleşme (militarizasyon) Fransa'daki askeri reform, Çekoslovakya'daki gerici ordu yasaları, büyük emperyalist güçlerin genel kurmay yönetimi altında Polonya ve Romanya'da artan askeri hazırlıklar, Almanya'da eski militarizmi yeni biçimlerde yeniden inşa etme hazırlıkları, Amerika'da kitle halinde askerleştirilme, Büyük Britanya'da, sömürgelerde ve özellikle Hindistan'da askeri hazırlıklar vb. Amerika ve İngiltere arasındaki denizlerde rekabet yeni bir dünya silahlanma yarışı başlamıştır. Şimdiki askerleştirilmenin en önemli yeni etkenlerinden biri, gençliğin askerleştirilmesindeki yoğunlaşmadır. Ve bu askerleşme, pratikte bazı yerlerde resmi olarak kadınlara kadar uzanmaktadır (Fransa, Polonya, Bulgaristan, vb.).

3. Emperyalistlerin dış rakiplerine karşı silahlanma ve savaş hazırlıkları, kendi ülkelerinde gericiğin yoğunlaşmasıyla başa baş gitmektedir. "Sakin" bir hinterland olmadan, emperyalistlerin savaşı sürdürmesi imkansızdır. Burjuvazi savaş politikasına karşı işçilerin herhangi bir örgütlü direnişini engellemek için tedbirler almaktadır.

Büyük Britanya'da ve Norveç'te sendika kanunları, Almanya'da uzlaşmazlıklarda hakemlik sistemi, kimya sanayi işletmelerinde işbirliği için Mond planı, "sanayi barışı" kampanyaları, siyasi olmayan sendikalar (Büyük Britanya'da Spencerizm), Amerika'da "şirket sendikaları", İtalya'da faşist devlet sendikalarının yaratılması ve Fransa'da savaş halinde sendikaları askerleştirme kanunu gibi bazı tedbirler, burjuvazinin "cephe gerisini elinde tutma" siyasetine hizmet etmektedir. Bunlar, savaş ilan edilir edilmez her türlü işçi sınıfı hareketinin askeri olarak bastırılmasını sağlayacak tedbirlerdir.

Diğer taraftan Almanya'da "Stahlhelm", Finlandiya'da "Sohutzkorps", Polonya'da "Strelzy" ve Avusturya'da "Heimwehr" tipindeki gayri-resmi ordular sadece savaş sırasında değil, savaş hazırlıkları döneminde de grev kırmayı ve işçileri zorla bastırmayı hedef almaktadır. Bunlara, bazı ülkelerde kurulan askeri ve yarı-askeri kadın örgütlerini de dahil etmek gerekir. Büyük emperyalist güçler, özellikle SSCB'ne karşı emperyalist savaşın hazırlığı ve yürütülmesinin önemli bir aracı olarak, Güneydoğu Avrupa'da ve Polonya ile Romanya'da faşizmi desteklemektedirler.

Komünist Partilerine karşı takibat ve bastırma tedbirleri sistemli olarak yoğunlaştırılmakta, tüm emperyalist ülkelerdeki Komintern seksiyonları şu anda tam illegalliğe, "yeraltına" sürülme tehlikesiyle karşı karşıya bulunmaktadırlar.

4. Silahlanmanın arttığı ve emperyalist savaşlar için yoğun hazırlıkların yapıldığı bu konumda burjuvazi ve küçük burjuva pasifistleri ikiyüzlü demeçleriyle emekçi kitleleri konumun gerçek olguları hakkında aldatmaya ve pasifizm ile “barış” politikası maskesi altında sistemli olarak onları Sovyetler Birliği’ne karşı mücadele yanlısı yapmaya uğraşıyorlar, Sovyetler Birliği’ne karşı yaklaşan savaş çılgınlıkları “Barış için savaş (!), Kahrolsun uygarlığın düşmanı Bolşevizm (!)” olacaktır.

Burjuvazi ile onların sosyal-demokrat ve küçük burjuva pasifist yardakçılarının silahsızlanma güvenliği, hakemlik mahkemeleri, milli politikanın bir unsuru olarak savaşın kanun-dışı edilmesi, vb. hakkında nutukları en iğrenç ikiyüzlülüğün örnekleridir.

Dokuz yıl önce Versay’ın soyguncu “barış”ını savunmak ve dünya devrimci hareketini bastırmak için bir emperyalist ittifak olarak kurulmuş olan Milletler Cemiyeti, günden güne Sovyetler Birliği’ne karşı savaşın hazırlanması ve yürütülmesinde, dolaysız bir araç haline gelmektedir. Milletler Cemiyeti’nin himayesi altında yaratılan ittifaklar ve paktlar, savaş hazırlıklarını kamufle etmenin dolaysız araçlarıdır. Ve bizzat kendileri savaş, özellikle Sovyetler Birliği’ne karşı savaş hazırlıklarının aletidirler.

5. Emperyalistler savaş politikalarını, ancak uluslararası sosyal-demokrasinin aktif işbirliği sayesinde yürütebilmektedirler. Reformistler, daha 1914-1918 dünya savaşıyla, sosyal yurtsever ve şövenistler olarak teşhir edilmişlerdi. O zamandan beri sosyal-demokrasinin politikası olgunlaşarak, sosyal emperyalizme dönüşmüştür. Bütün tayin edici meselelerde, sosyal demokrasinin ve Amsterdam sendikalarının önderleri emperyalizmin yalnız savunucuları değil, yandaşları (şampiyonları) haline gelmişlerdir. En büyük faaliyetlerini Sovyetler Birliği’ne karşı emperyalist savaş hazırlıklarını desteklemede geliştirmişlerdir. Reformist önderlerin benimsediği ve komünist harekete karşı keskinleşmiş bir saldırı ile sendikalar ile proletaryanın kitle örgütlerinde aktif bölücü taktikleriyle (Almanya, Büyük Britanya) işçi sınıfı hareketi kampında ayrılığı derinleştirmeye yönelik yol; büyük ekonomik mücadelelerdeki bozguncu stratejilerinde olduğu gibi, burjuvaziye güçlendirmeye, proletaryanın savaş mevzilerini zayıflatmaya ve bu şekilde burjuvazinin yeni bir emperyalist savaşa girişebilmesinin koşullarını hazırlamaya hizmet eder. Proletarya, sosyal-demokrasinin Sovyetler Birliği ile savaş için ideolojik olarak hazırlanma yöntemlerini yakından incelemelidir. Bu yöntemlerden bazıları şunlardır: (a) “Kızıl emperyalizm” ve “Kızıl militarizm” gibi, “faşizm ile bolşevizmin özdeşliği” vb. gibi yalanları yaymak, (b) proletarya diktatörlüğünün, savaşın nedeni veya nedenlerinden biri olduğu iddiası; (c) “biz Sovyetleri destekliyoruz, ancak komünizme ve Komintern’e karşıyız” şeklindeki iki yüzlü tavır; (d) “sol” maskesi altında Sovyetler Hükümetine

karşı bozguncu propaganda. Geçen yılki savaş tehlikesi, özellikle Alman sosyal demokratlarının çalışmalarında bu yöntemlerin çeşitli örneklerini göstermiştir. Bu örnekler, sosyal-demokrasinin müttefikleri troçkistler tarafından, örneğin—Thermidor—, “kulaklaştırma” vb. edebiyatıyla da aynı açıklıkla ifade edilmiştir.

Sosyal-demokrasinin sözde solcu önderlerini işçi sınıfı hareketinin en tehlikeli düşmanlar olarak VIII. Plenum’ca tanımlanmıştı. Geçen yılki haince politikalarıyla ve İkinci Enternasyonal’in Brüksel Kongresi’ndeki davranışları, onların bu şekilde tanımlanmasını tamamen doğrulamaktadır. Sovyet rejimi ve dünya komünist hareketini proletaryanın birleşik cephesinin düşmanları, “dünya barışı”nın düşmanları, “gericiliğin müttefikleri” olarak tanımlayarak “sol” laflar altında burjuvaziyi ve sağ reformist önderleri kritik durumlardan kurtarmaya çalışanlar onlardır. Böylece işçileri yanıltıp kafalarını karıştırıyor, ve burjuvaziye de savaş politikasını yürütmekte yardımcı oluyorlar.

6. Son yılların olayları bunu gösteriyor. Bütün emperyalist güçlerin politikalarında esas cephe gittikçe daha açık olarak Sovyetler Birliği’ne ve Çin devrimine karşı yönelmektedir. Ancak emperyalist güçlerin kendi aralarındaki antagonizmanın keskinleşmesi dikkate alınırsa, dünya hakimiyeti için mücadelede emperyalist gruplar arasında bir çatışma bu savaşın başlamasından önce de mümkündür.

1914-1918 Dünya Savaşını eski çarlık imparatorluğundaki muzaffer proleter devrimine sömürgelerde kurtuluş hareketlerinin gelişmesine ve Avrupa proletaryası için de ayaklanmalar ile devrimci kitle hareketlerine doğrudan doğruya yol açması gibi, yeni bir savaşta Amerika sanayi işçilerini, tarım ülkelerindeki geniş köylü kitlelerini ve sömürgelerdeki milyonlarca ezilen halkları içine alacak güçlü bir devrimci hareket geliştirecektir. Bununla beraber, kapitalizmin—savaşta en keskin ifadesini bulan—bunalımı, açık bir çatışma patlak vermeden önce de, geniş devrimci kitle hareketlerine yol açabilir. Günlük mücadelelerde olduğu gibi, böyle bir harekette de komünistler, devrimci eylem yoluyla iktidarı ele geçirme, burjuvaziyi devirme ve proletarya diktatörlüğünü kurma yolunda kavga vermek amacıyla, kitleleri saflarında birleştirmek ve onlara önderlik etmek için çaba harcamalıdır.

Avrupa ülkelerindeki komünistler, işçilerin acil talepleri için günlük mücadeleyi; iktidar için, burjuvazinin devrilmesi için,—ve ancak **en önemli ülkelerde** burjuvazinin devrilmesi yoluyla—ki emperyalist savaşlar önlenemez—. Açık bir mücadele noktasına varana dek keskinleştirmeyi başaramasalar bile yine de bu mücadelenin emperyalizme karşı verilen kavga ile birleştirilmesi, işçilerin faaliyetini hatırı sayılır ölçüde kuvvetlendirecek ve burjuvazinin savaşa hazırlanmasını da, girişmesini de

hatırı sayılır ölçüde zorlaştıracaktır Proletaryanın kitle eylemleriyle emperyalist savaş tedbirlerinin ertelenmesinin bu savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesi ve emperyalistlerin devrilmesini hatırı sayılır ölçüde kolaylaştıracak koşulları yaratacağı açıktır. Her halükârda proletarya ve emekçi kitleler arasında genel olarak sol yanlısı gelişmelerin artması ve sömürge ile yarı-sömürge ülkelerdeki milli devrimci hareketlerin güçlü gelişimi, Komintern'in etkisinin artan nüfuzu ve dünya burjuvazisinin bütün politikasına karşı—savaş çatışmalarının büyük ölçüde keskinleştirmenin yanısıra fazlalaşan sömürü ve zulme yol açan bir politika—komünistlerin yoğunlaşan mücadelesi için geniş bir temel sağlamaktadır.

II. PROLETARYANIN SAVAŞA KARŞI TAVRI

7. Savaş, kapitalizmden ayrı tutulamaz. Savaşa karşı mücadele, herşeyden önce onun tabiatı, nedenleri vb. hakkında berrak bir kavrayışı gerektirir. Savaşın doğal bir olay olduğunu ileri süren gerici bahanelere karşı da, onu lafla ve paktlarla ortadan kaldırmayı uman ve gericilikte önkilerden hiç de aşağı kalmayan ütöpik tasavvurlara karşı, devrimci proletarya savaşa karşı gerçek mücadelenin tek bilimsel esası olarak Marksizm-Leninizm'in rasyonel teorisini ileri sürmektedir.

Tarihi bir olay olarak savaşın nedeni, insanlığın "kötü tabiatı", hükümetlerin "kötü" politikası değil, toplumun sömüren ve sömürülen olarak sınıflara bölünmesidir. Modern tarihte savaşların nedeni kapitalizmdir. Bu savaşlar istisnai olaylar değildir. Kapitalizmin ilkeleriyle, yeni üretim aletlerinde özel mülkiyet, rekabet ve sömürüyle çelişmez, aksine bunların doğrudan sonucudur. Kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm kapitalizmin bütün çelişmelerini öylesine keskinleştir ki "barış" ancak yeni savaşlar için bir soluk alma dönemi olarak kalır, Proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü parçası hariç, dünyanın yüzeyi ve ekonomik zenginliği tamamen bir kaç büyük devletin tekeli altındadır. Çeşitli ülkelerin eşitsiz ekonomi ve siyasi gelişimi tekrar dünyanın yeniden bölüşümü gereğini yaratmaktadır. Son tahlilde bu ancak en önemli emperyalist ülkelerin birbirlerine karşı yürüttüğü savaşlar yoluyla mümkündür. Aynı zamanda, yüz milyonlarca proleterin ve sömürge esirlerinin sömürüsü ancak kanlı zulüm savaşlarıyla sürdürülebilir.

Savaş kapitalizmden ayrı tutulamaz. Bu nedenle savaşın "yok edilmesi" ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla; yani, sömürücü burjuva sınıfının devrilmesiyle, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşası ve sınıfların ortadan kaldırılması yoluyla mümkündür. "Gerçekçi" olduğu ne kadar iddia edilirse edilsin, bütün diğer teori ve öneriler, sömürü ve savaşı devam ettirmek için ortaya atılmış bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

Bu nedenle Leninizm, savaşın yok edilmesiyle ilgili bütün pasifist teorilerle mücadele eder ve işçi kitlelerine ve bütün sömürülen halka bu amaca giden tek yolu gösterir: Kapitalizmi devirmek.

8. Ancak kapitalizmin devrilmesi şiddet kullanmadan, silahlı ayaklanma ve burjuvaziye karşı proleter savaşlar verilmeden mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz emperyalist savaşlar ve dünya devrimi çağında Lenin'in belirttiği gibi, burjuvaziye karşı proleter iç savaşlar, proletarya diktatörlüğünün burjuva devletlere ve dünya kapitalizmine karşı savaşları ve ezilen halkların emperyalizme karşı milli devrimci savaşları kaçınılmazdır ve bunlar devrimci savaşlardır. Bu nedenle tam da sosyalizm

ve savaşların yokedilmesi uğrunda savaştığı için, devrimci proletarya, her savaşa karşı çıkmaz.

Her savaş, belli bir sınıfın politikasının “başka araçlarla” bir devamıdır. Bu nedenle proletarya her **somut savaşın** tarihi ve siyasi sınıfsal anlamını dikkatle incelemeli ve savaşa katılan bütün ülkelerin hakim sınıflarının rolünü uluslararası proleter devrimi açısından özel bir şekilde incelemelidir.

Çağımızda aşağıdaki üç tip savaş mümkündür; **birincisi**, emperyalist devletler arasında savaşlar, **ikincisi**, proleter devrimine karşı veya sosyalizmin kurulmakta olduğu ülkelere karşı emperyalist karşı-devrim savaşları, **üçüncüsü**, özellikle sömürge ülkelerin emperyalizme karşı yürüttükleri ve emperyalist bastırma savaşlarıyla ilişkili olan milli devrimci savaşlar.

Birinci durumda, 1914-1918 dünya savaşı klasik bir örnektir. Her iki taraf gerici bir emperyalist savaş yürütür. **İkinci** durumda, örneğin, Sovyetler Birliği'ne (1918-1921) karşı müdahale savaşları, sadece emperyalistler gerici savaş yürütür. Böyle bir durumda proletarya diktatörlüğü bütün dünya proletaryasının menfaatiyle sosyalizm için devrimci bir savaş yürütür. **Üçüncü** durumda, örneğin, Çin devrimine karşı emperyalist savaş, burada da, gerici bir soygun savaşı yürütenler sadece emperyalist güçlerdir. Ezilen bir ulusun emperyalizme karşı savaşı sadece haklı değil, aynı zamanda devrimcidir. Bu savaş, günümüzde proleter dünya devriminin bir parçasıdır.

Savaşların bu Marksist tahlili, bu tür savaşlara karşı proletaryaya kendi durumunu, ilkelerini ve taktiklerini tayin etmesinde bir temel olarak hizmet etmektedir. Proletarya, emperyalist devletler arasındaki savaşlara karşı yenilgi programı ile ve savaşın burjuvaziye karşı bir iç savaşa dönüştürülmesi programıyla mücadele eder. Emperyalistlerin milli devrimci hareketlere karşı her şeyden önce, sömürge halklarına karşı açtığı baskın savaşlarında ve emperyalizmin proletarya diktatörlüğünün vatanına karşı yürüttüğü açık karşı-devrimci savaşlarda, proletarya ilke olarak aynı tavrı alır. Proletarya, emperyalizme karşı milli devrimci savaşları ve sosyalist savaşları destekler ve yönetir. Milli devrimlerin ve proletarya diktatörlüğü ülkelerinin savunmasını örgütler.

9. Proletarya kendi diktatörlüğünü henüz kurmadığı sürece, kendi ülkesinin yürüttüğü savaşlara ilişkin taktiklerinin, savaşın her ayrı aşamasının somut şartlarının tam bir incelenmesinden çıkan sonuçlara dayanarak tespit etmelidir. Milli savaşlar emperyalist savaşlara dönüşebilir; bunun tersi de mümkündür.

Sadece biçimsel görünüşler, örneğin saldırı ve savunma savaşı, belli bir savaşın niteliğinin somut olarak değerlendirilmesinin yerini tutamaz. 1914'deki gibi emperyalist bir savaşta bu ölçü genel olarak saçmadır ve

sadece kitlelerin aldanmasına hizmet eder. Bununla beraber, emperyalistlerin devrimci güçlere karşı yürüttüğü savaşlarda, bu ölçüyü stratejik anlamda değil, tarihi-politik anlamda değerlendirmek gereklidir. Esas mesele, kimin saldırgan, kimin haksız bir savaşı yürüttüğü değil, gericiliği, karşı devrimi ve sömürüyü kimin temsil ettiği; emperyalist tarafta ve milli ve proleter devrimin karşısında olan kimdir? Saldırı savaşı ölçüsünün yanlış uygulanmasına bir örnek, 1925'te Fransız sosyalistleri tarafından sergilendi.

Savaşı “ilk başlatan”ların, Faslılar olduğunu ileri sürerek, Fas Ayaklanmasına karşı Fransız savaşı desteklediler. Benzer bir tavır, İngilizler 1927'de Çin'e müdahale ettiğinde İngilizlerin can ve mal güvenliğini “sağlama” yaftası altında İngiltere'de işçi emperyalistleri tarafından alındı.

10. Belli bir savaşa ilke olarak yaklaşım, savaş sorununa yaklaşımı da tayin eder. Proletarya, siyasi iktidarı ele geçirene ve üretim aletlerini sömürücülerden alana kadar, onun vatani yoktur. “Milli savunma” etkili bir sözden başka bir şey değildir ve genellikle savaşları haklı çıkaran küçük-burjuva bir sözdür. Proletaryanın kendisinin yürüttüğü veya proleter bir devletin emperyalizme karşı yürüttüğü savaşlarda, proletarya kendi **sosyalist ülkesini** savunur. Emperyalizme karşı milli devrimci savaşlarda proletarya ülkesini emperyalizme karşı savunur. Fakat emperyalist savaşlarda proletarya sömürünün savunulması ve sosyalizm davasına ihanet olan “milli savunma”yı mutlak surette reddeder.

A. PROLETARYA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE EDER

1. Patlak Vermeden Önce Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele

11. Komünistlerin emperyalist savaşa karşı yürüttüğü mücadele, çeşitli renkten pasifistlerin yürüttüğü “savaşa karşı mücadele”den temelde farklıdır, Komünistler savaşa karşı mücadeleyi sınıf mücadelesinden ayırmazlar. Aksine onu, burjuvaziyi devirmede genel proleter mücadelenin bir parçası olarak görürler. Burjuvazinin iktidarda bulunduğu sürece emperyalist savaşların *kaçınılmaz* olduğunu bildirirler. Bu gerçek bazen, emperyalist savaşa karşı özel bir mücadele yürütülmesinin faydasız olduğu şeklinde anlaşılıyor. Gerçekten sosyal demokratlar, devrimin oluşunu hızlandırmak için emperyalist savaşı teşvik etmek iddiasıyla Komünistleri kasıtlı olarak suçluyorlar. Birinci yaklaşım yanlıştır, ikincisi ise aptalca bir iftiradır.

Burjuva hakimiyeti altında savaşın kaçınılmaz olduğuna inanmalarına rağmen Komünistler, savaşın yol açtığı, savaşların asıl yükünü taşıyan işçi ve bütün emekçi kitlelerin menfaati için emperyalist savaşa karşı kararlı bir mücadele yürütürler ve emperyalist savaşı proleter devrimi ile önlemeye çalışırlar. Bu mücadelede kitleleri kendi bayrağı altında toplamaya çalışırlar. Savaşın çıkmasını önleyemezlerse, burjuvaziyi devirmek için onu iç savaşa dönüştürmeye uğraşırlar.

12. Emperyalist savaşa karşı mücadelede komünistlerin ilk görevi burjuvazinin savaş hazırlıklarını ve gerçek devlet meselesini işçi kitlelerinden gizlediği örtüyü parçalamaktır. Bu görev her şeyden evvel **pasifizme karşı** kararlı bir ideolojik ve siyasi mücadeleyi gerektirir. Bu mücadelede Komünistler çeşitli renkten pasifizme çok dikkat etmelidir. Pasifizmin en önemli biçimleri şöyledir:

(a) Kapitalist hükümetlerin diğerlerine ve Sovyetler Birliği'ne karşı manevralarını gizleyen resmi pasifizm (Milletler Cemiyeti, Locarno, Silahsızlanma Konferansı, "savaşı mahkum etme" vb).

b) İkinci Enternasyonal pasifizmi (Hilferding, Poul Boncour, Mac Donald) , resmi hükümet pasifizminin bir koludur, farklı olarak sosyalist ve "Marksist" laflarla süslenmiştir.

(c) "Radikal" veya "devrimci" pasifizm, savaş tehlikesini kabul eden, ancak bu tehlikeye sık sık savaşa karşı anlamsız sözlerle karşı koymaya çalışan bazı "sol" sosyalistler tarafından savunulmaktadır. Bu pasifistler, sık sık modern savaş silahlarının tahrip gücü üzerinde aşırı bir şekilde durarak, uzun süreli bir savaşın imkansız olduğunu ispatlamak veya emperyalist savaşı iç savaşa çevirmenin mümkün olmadığını göstermeye çalışıyorlar.

(d) Yarı-dini pasifizm, temelini kilise hareketinde bulmaktadır.

Pasifizme karşı mücadelede komünistler, savaşa karşı mücadele etmeye hazır olan, ancak savaşla mücadelede devrimci yolun tek doğru yol olduğunu henüz anlamış ve bu nedenle pasifist sahtekarların esiri hatta kendileri sahtekarlar haline gelen geniş emekçi kitlelerin savaşa karşı duygularıyla çeşitli renkten pasifistler arasında kesin bir ayırım yapmalıdırlar. Kitleler hataları konusunda sabırla aydınlatılmalı ve savaşa karşı mücadele için devrimci birleşik cepheye katılmaya zorlanmalıdır. Fakat pasifist sahtekarlarla sürekli mücadele edilmeli ve teşhir edilmelidir.

(e) Sözde "kooperatif pasifizmi" özel rol oynuyor. Bu tür pasifizm özellikle uluslararası kooperatif ittifakı ve Londra'da uluslararası kadınlar Kooperatif Cemiyeti'nde görülüyor. Bunlar arasına Barış ve Özgürlük için Kadınların Uluslararası Birliği gibi "sol" burjuva örgütleri de ilave etmek gerekir.

13. Savaş tehlikesinin daha yakın, ve acil hale gelmesiyle, sözde "radikal" pasifizm de daha tehlikeli hale geliyor. Bu tür pasifizm bugün

özellikle Almanya’da “Sol” kanat Sosyal Demokratlar, İngiltere’de Bağımsız İşçi Partisi, Hollanda, Norveç vb. küçük ülkelerin sosyal demokratları arasında görülmektedir. Bu pasifistler tarafından halkı aldatmak amacıyla savunulan “Savaşa Hayır”, “Savaşı Boykot”, “Savaşa İlanına Karşı Genel Grev”, “Askeri Grev” vb. gibi güzel sözler ve deyimler, reformist liderlerin dilinden düşmüyor. (Örneğin, genel grev hakkındaki sözler Amsterdam Enternasyonalince piyasaya sürüldü). Aralık 1922’deki Hague Barış Konferansına giden Rusya Sendikaları Temsilcilerine verdiği talimatta Lenin, doğru bir tavırla bir tür pasifizme özel bir önem verdi. Bugün de özellikle Komünist Partilerin saflarında, bilinçsizce ortaya çıkan bu talimattan sapma eğilimi gösteren bir çok üyenin varoluşu hatırlanırsa onun ikazlar değerini kaybetmemiştir.

Bu bakımdan şunlar gereklidir:

a) “Yeni bir savaşa izin vermeyeceğiz. “Savaşa hayır, vb. bütün tantanalı sloganlarla mücadele. Komünistler bu sloganları sadece teorik olarak “düzeltmek” ile yetinmemeli, fakat bunları ileri sürenlerin maskesini indirerek bu tür propagandaya karşı aktif bir mücadele yürütmeli ve savaş için yapılmış hazırlıkları gizleyen bir örtü olan bu süslü cümleleri teşhir etmelidir. Sosyal demokratlarca kitleler arasında boş umutların yaratılması için ikiyüzlülükle ileri sürülen “savaşa karşı savaş” sloganına karşı da bugün aynı tavır alınmalıdır.

(b) “Radikal” pasifistler tarafından savaşı önlemek için ileri sürülen önerilerle mücadele. Komünistler radikal önerilerini (genel grev, askeri grev) etkili şekilde yürütmek için hiç bir şey yapmayan bu hatipleri sadece teşhir etmekle yetinmemeli, aynı zamanda kitlelere bu pasifistlerin uydurması olan bu sloganların yanlış ve çocukça olduğunu belirtmelidirler. Kitlelere, savaşın patlak verdiği gerçek şartları, mücadelenin tespit edilmiş belirli yöntemleriyle sınırlamanın imkansızlığı ve sınıf mücadelesinin bütün biçimlerine başvurulması ihtiyacını açıklamalıdır.

(c) Savaşla mücadele sorunuyla ilgili olarak Komünist Partilerinin saflarındaki bütün kayıtsız davranışlarla aktif şekilde mücadele ve açık eleştiri. Basındaki makalelerin ve parlamentodaki konuşmaların muhtevastaki yanlışlar açısından bugün özellikle gereklidir. Böyle hataların eleştirilmeden geçiştirilmesine hiç bir şart altında izin verilmemelidir.

14. Emperyalist savaşa karşı mücadele, pasifizm ve “devrimci” boş lafbeliğiyle mücadele görevlerine ek olarak, Komünistler bir dizi ajitasyon ve eğitim görevleri ile karşı karşıyadırlar. Bunlar;

(a) Fırsat ele geçtiğinde, savaşı haklı göstermeye çalışan burjuvazi ve sosyal-demokrasinin safsataları ve tantanalı sözlerini teşhir etmek. Sosyal-demokrasinin bugün bile ileri sürdüğü temel sloganı “milli savunma”

sloganıdır. 1927’de Çin’e karşı savaş, “Hayatı ve mülkiyeti koruma”, “Ticaretini Koruma”, “Bayrağı Koruma” vb. gibi sloganların gerçek anlamını teşhir etti. Son emperyalist savaşta; ittifak devletleri “Prusya militarizmine karşı mücadele” sloganını, kitleleri savaş için harekete geçirmede ayrı ayrı sloganlar kullandılar. İtalya ile Fransa veya Yugoslavya ile Slavya arasında gelecekte bir savaşla, sloganlar aynı amaçlara hizmet edecektir. Fransız ve Slav burjuvazisi “Gerici Faşizme karşı mücadele” sloganı ile emperyalist savaşı haklı göstermek için halk kitlelerinin anti-faşist duygularını istismar edecektir. Diğer taraftan faşizm, emperyalist savaş politikasını “nüfus patlaması”, “genişleme için tabii ihtiyaç” vs. süslü sloganlarla haklı gösterecektir. Komünist Partileri, bu safsataları yerle bir etme görevine şimdiye kadar yeterince dikkat etmemişlerdir.

(b) “Geçen savaş arasında durumun ne olduğunu ve o durumun neden kaçınılmaz olduğunu kitlelere tekrar tekrar ve mümkün olduğu kadar somut olarak izah etmek şarttır”.

“Emekçilerin ezici çoğunluğunun kendi burjuvazisi lehine kaçınılmaz olarak karar vereceği ‘milli savunma’ meselesinin, kaçınılmaz bir soru haline gelme gerçeğinin anlamını kitlelere anlatmak özellikle gereklidir”(Lenin).

“Savaşın geçen tecrübelerinin ışığında, yarın savaş ilan edildiğinde muazzam sayıda teorik ve sosyal meselelerin ortaya çıkacağını, silah altına alınan insanların ezici bir çoğunluğunun, bunları açık bir anlayışla ve tarafsız şekilde incelenmesinin hemen hemen imkansız olacağını, izah etmeliyiz” (Lenin).

“Hükümetin savaş için yaptığı planların derin gizliliğinin gerçek nedenlerini ve kendisine devrimci dese de, en basit işçi örgütlerinin yaklaşan savaşla nasıl yüz yüze geldiğini kitlelere anlatmalıyız.” (Lenin)

İyi kurulmuş illegal bir örgüte sahip olan Bolşevikler, savaş içinde devrimci çalışmayı yürütebilen tek parti idi. Burjuvazinin, “milli savunma” çağrısına kitlelerin cevap vermesini engelleyemeyerek savaşın çıkmasını önleyememelerine rağmen, o dönemde Rusya’da proletaryanın mücadelesinin üst bir aşamada olduğu bir gerçektir. Gerçekten de savaşın patlak vermesinden sadece bir kaç hafta önce, St. Petersburg caddesinde barikatlar kurulmuştur.

Sonuç olarak, savaşa karşı ancak gerçek bir mücadelede üstesinden gelinmesi gereken çok büyük güçlüklerin halka açıklanması yoluyla bu mücadelenin gerektirdiği taktik sorunların çözümü için bir temel yaratılabilir.

(c) Son olarak, 1914-1918 geçen dünya savaşının tecrübelerinin kitlelere aktarılması gereklidir; Bolşeviklerin savaşa karşı mücadele

yürüttükleri o dönemde işçi sınıfı hareketi içinde hüküm süren eğilimler ve emperyalist savaşı iç savaşa çevirmede ileri sürdükleri temel sloganlar.

15. Bu ajitasyon ve propaganda faaliyeti, partinin kitleler içinde devrimci çalışması ile sıkı sıkıya birleştirilmelidir.

Bu, patlak vermeden önce emperyalist savaşa karşı mücadelenin temel görevidir. Bu görev, detaylı olarak aşağıdaki konuları kapsar:

(a) Fabrika ve sendika çalışmaları, öncelikle metal sanayi, kimya sanayi ve ulaştırma gibi savaştın harekete geçirilmesine ve yürütülmesine hizmet eden sanayilerde yoğunlaşmalıdır. Proletaryanın birleşik cephe taktiklerini uygulamak ve onun sonuçlarının örgütsel olarak güçlendirilmesini (Eylem Komiteleri kurulması, vb.) sağlamak özellikle önemlidir.

(b) Birçok ülkelerde köylülüğün ordunun belkemiğini oluşturduğu gerçeği gözönüne alınarak köylüler arasında savaşa karşı çalışmalara özel dikkat gösterilmelidir. Bu çalışma, birçok ülkede köylüler arasında varolan güçlü savaş aleyhtarı duygular nedeniyle mümkündür. Burjuvazi; toprak ağaları ve büyük çiftçiler vasıtasıyla ve Eski Muharipler Birliği, basın, faşizm, pasifizm, kiliseler, vb. yoluyla kırsal alanda etkisini sağlamlaştırmaya ve köylülerin “mücadele ruhu”nu yükseltmeye çalışıyor. Komünistler, kırsal alanda sınıf mücadelesini keskinleştirme çalışmalarıyla bu faaliyetlere karşı tavır almalıdır. Komünistler, köylü kitleleri arasında savaşa karşı ajitasyon yürütmeli, bunun için dünya savaşının tecrübelerinden faydalanmalı ve bu ajitasyon yoksul köylülerin ekonomik talepleriyle birleştirmelidirler. Proletaryanın savaşa karşı tutumunu köylülere açıklamalı, gerici köylü birlikleri içinde parçalayıcı çalışma yürütmeli, yoksul köylülerin savaşa karşı konferanslarını düzenlemeli ve ordu içindeki çalışmada köylülerin özel menfaatlerine ilgi göstermelidirler.

(c) Balkanlardaki, Polonya’daki vb. milli devrimci hareketler, emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadelenin ve emperyalist savaşın iç savaşa çevrilmesinin çok önemli bir parçasını oluşturur. Bu ülkelerde emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadele, feodalizmin kalıntılarına ve milli baskıya karşı mücadele ile birleştirilmeli ve tarım ve milli devrimlerin gelişmesine hizmet etmelidir.

Bu nedenle, kapitalizme ve emperyalist savaş tehlikesine karşı proletaryanın, köylülerin ve ezilen ulusların devrimci bir blokunun kurulması ve geliştirilmesi günümüzde Komünist Partilerin önünde duran ve giderek önem kazanan bir görevidir.

(d) Tayin edici öneme sahip bir konu; gençlik arasında, özellikle sanayi gençliği arasında çalışmaktır. Sadece gençlik örgütleriyle değil, bütün komünistlerce, burjuvazinin emperyalist savaş için gençliği eğittiği burjuva spor örgütlerinde, faşist örgütlerdeki, askeri okullardaki vb. mücadelede en büyük çaba gösterilmelidir. Bundan başka burjuvazinin,

gençliğe askeri eğitim yaptırmasıyla da mücadele edilmelidir. Gençliğin askeri eğitiminin mecburi olduğu ülkelerde, komünistler genç işçilerin buna girmesini zorlamalı, fakat, genç işçilerin siyasi eğitimi için, burjuva askeri örgütlerin dağıtılması için çalışma örgütlemelidirler. Benzer çalışma burjuva ve gönüllü askeri eğitim örgütlerinde yürütülmelidir. Bu amaçla, Komünist Partisi ve Genç Komünistler Birliği üyelerini bu örgütlere göndermelidirler. Ancak, genç işçileri bu örgütlere katılmaları için zorlamamalıdır. Bunun yerine, genç işçilerin Emek Savunma Örgütleri'ne katılmaları veya bunları kurmaları istenmelidir.

(e) Kadınların sanayide, özellikle savaş sırasında önemli bir güç oldukları hatırlanırsa, sanayide çalışan kadınlar ve sanayi işçilerinin kadınlar arasında çalışma yapılmalıdır. Küçük-burjuva örgütlerinin çalışan kadınlar arasında yaydıkları emperyalist etkiyle mücadele ve çalışan kadınları sendikalarda ve proletaryanın diğer örgütlerinde örgütlemek, savaş tehditinin arttığı günümüzde çok önemli görevlerdir. Buna bağlı olarak, kadınların askerleştirilmesi planlarına ve burjuva pasifist, dini ve milliyetçi örgütlerin proleter kadınların üzerinde yaydıkları etkilere özel önem verilmelidir. Kadınlar arasında çalışma daha fazla ihmal edilemez. Bu çalışmanın, sadece komünist kadınların işidir düşüncesi yokedilmelidir.

(f) Anti-militarist faaliyet, güçlü şekilde proleter unsurları oluşturan ordu ve donanma içinde, erler ve yedekler arasında ve **burjuva savunma** örgütlerinde çalışma, partinin genel devrimci kitle faaliyetinin ayrılmaz bir parçasını oluşturmalı ve bütün işçi sınıfını kapsamalıdır.

16. Lenin, “savaş başladıktan sonra devrimci çalışmayı devam ettirmenin mümkün olan tek yolu, illegal bir örgüt kurmaktır” düşüncesindeydi Ancak, illegal bir örgüt savaş başlamadan önce savaşa karşı mücadele için de gereklidir. Savaşa karşı mücadelede bu önemli görevle ilgili olarak, hala önemli ölçüde kafa karışıklığı ve pratikte yerine getirilmesinde ciddi ihmaller vardır. Bazı Komünist Partilerde savaş karşı faaliyetin yürütülmesi sadece gençliğin veya özel bir örgütün işidir şeklinde kesinlikle oportünist olan görüşler vardır. Ordu içinde çalışma mutlak olarak gerekli görülüyor. Bu gibi görüşlerle şiddetle mücadele edilmeli ve Lenin'in verdiği talimatların ışığında derhal çalışmaya başlanmalıdır. Bu konuyla ilgili olarak yapılması gerekenler:

(1) Burjuvazinin ve polisin takibatından doğan şartlar altında illegaliteye geçmesi gereken partinin fabrika hücreleri sayısını artırmak, gerektiğinde yeraltı şartlarına geçme hazırlıklarının şimdiden yapılması.

(2) Kesinlikle yeraltına geçme ihtiyacının yükseldiği şartlarda Parti yönetim organlarının, haberleşme bölümünün ve parti basınının gerekli fonksiyonlarını garanti altına almak için hazırlıklar yapılmalı.

Mümkün olan bütün legal imkanlardan faydalanmayı, bir an bile durdurmaksızın, Komünist Partileri daha şimdiden bu görevlere en büyük enerji ve dikkatlerini hasretmelidirler. Bunda başarısız olurlarsa, savaşın başladığı andan itibaren yürütülecek takibat—bugün bir çok ülkede bunu şimdiden tattık—kaçınılmaz olarak Parti teşkilatını ve bunda da savaşa karşı devrimci mücadelenin temel dayanağını yok edecektir.

17. Komünist Partileri bütün çalışmalarını, emperyalist savaşa karşı mücadele için kitleleri hazırlama, kazanma ve örgütleme merkezi görevine tabi kılmalıdır. Proletaryanın ve emekçilerin genel olarak sömürünün ve baskının yoğunlaşmasına karşı mücadelesi -ücretler, çalışma saatleri, vergiler, kiralar, sosyal hizmet, siyasi hakları, iş kazaları ve faşist tehditin yoğunlaşması konularında—bu mücadeleler de ortaya çıkan taleplerle sınırlandırılmamalı, emperyalist savaş politikasına karşı kararlı bir mücadele ile birleştirilmelidir.

Dış politika, silahlanma, yeni savaş silahlarının yapılması vb. gibi bütün önemli meseleler işçi kitlelerine götürülmeli ve devrimci kitle eylemi örgütlemek için faydalanılmalıdır. Bu mücadelede Komünist Partisi, kendi gücü ölçüsünde kitlelerin önünde cesaret ve kararlılıkla yürümelidir. Emperyalist burjuvazinin savaş politikasına karşı gösteriler ve grevler düzenlemeli ve uygun zamanlarda kitlelere genel grev ve daha sert mücadele yöntemleri önerisi getirmelidir.

2. Emperyalist Savaş İçinde Mücadele

18. Emperyalist bir savaşta Komünistlerin siyasi programı, geçen emperyalist savaşa karşı kahramanca mücadelede Lenin'in önderliği altında Bolşevik Partinin ortaya koyduğu ve uyguladığı programdır. Bu programın ana hatları şöyle özetlenebilir:

(a) Bu savaşta emperyalistlerin “milli savunma” siyasetinin reddedilmesi. İşçilerin ve köylülerin onun gerici karakteri konusunda aydınlatılması. İşçi hareketi içinde açıkça veya üstü örtülü olarak bu savaşı haklı çıkaran bütün eğilimlerle şiddetli mücadele

(b) Yenilgi siyaseti, yani, bu savaşla yerli emperyalist hükümetin yenilmesi için çalışmak.

(c) Gerçek enternasyonalizm, yani, “enternasyonal” laflarıyla ve biçimsel “anlaşmalarla değil, kendi ülkesinin burjuvazinin devrilmesi için savaşan ülkelerin proletaryasının yürüttüğü devrimci yenilgi çalışması.

(d) Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin kurulması hedefi için emperyalist devletler arasındaki savaşı burjuvaziye karşı proletaryanın iç savaşına dönüştürmek. Bu dönüşüm, cephe gerisinde devrimci kitle eylemiyle ve cephe kardeşlik yaratma yoluyla başarılabilir.

(e) Savaşa katılan en önemli ülkelerde burjuvazi **devrilmeden ve proletarya** iktidarı ele geçirmeden emperyalist bir savaştan “demokratik” ve “haklı” bir barış elde edilemez. Bu nedenle, emperyalist savaşta -barış, merkezi slogan olamaz. Merkezi slogan “proletarya devrimi” olmalıdır. Bütün barış masallarına karşı mücadele etmek Komünistlerin önemli görevidir; çünkü savaşın belli bir anında, burjuvazi emperyalist savaşın iç savaşa dönüşmesini engellemek için çok güçlü bir ideolojik silah olarak bundan faydalanabilir.

Komünistler kendilerini, sadece bu programın propagandasını yapmakla sınırlamamalı, tabandan itibaren birleşik cephe taktiklerini uygulayarak işçi kitlelerini bu programın gerçekleşmesi için mücadeleye sokmalıdır.

19. “Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek”, özünde **devrimci kitle eylemi**’dir. Komünistler devrimci kitle eyleminin geliştirilmesine zarar veren, savaşla sözde mücadele “araçları”nı kararlılıkla reddederler. Sonuç olarak, devrimci kitle eylemleriyle hiç bir ilişkisi olmayan veya onun gelişmesini olumsuz yönde etkileyen bireysel eylemleri kabul etmezler. Komünistler, küçük-burjuva unsurlarını işçi hareketine soktuğu “savaşa karşı” reçetelerin propagandasına karşı mücadele eder. “Silah kuşanma”, “tetik çekmeme” vb. gibi reçeteler bugün kitleler arasında hala geniş bir şekilde yayılıyor ve bir çok işçi ciddi olarak onların yararına inanıyor. Gerçekte bu reçeteler anlamsız ve zararlıdır. Savaşa karşı mücadelenin tek ve ani bir hareket olmadığı ve burjuvazinin silahla devrilmesi için işçilerin ve yoksul köylülerin cephede ve cephe gerisinde yapacakları devrimci kitle eyleminin, bütün diğer yolların buna tabi olarak, savaşla mücadelede tek doğru yol olduğunu Komünistler anlatmalıdırlar. Kitle eylemini engellemekten başka bir şey yapmayan bireysel eylemin yukarda bahsedilen reçeteleriyle mücadele edilirken, diğer yandan Komünistler, emperyalist savaşa karşı mücadelede işçilerin devrimci kahramanlık ruhunu canlandırmalıdırlar.

20. **Savaşa karşı genel grev sorununda** Komünistlerin tavrı, aynı bakış açısından, yani emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi, tayin edilmiştir. Daha 1907’de, Herve’ye karşı muhalefette Lenin, somut durum dikkate alınmadan uygulanmış ve proletaryanın genel sınıf mücadelesinden koparılmış “her derde deva” bir slogan olarak Genel Grev’i **reddetti**. Drinya savaşının tecrübeleri temelinde 1922 yılında, Lenin durumunu daha açık bir şekilde formüle etti. Hague Barış Kongresi delegelerine talimatlarında şöyle diyordu:

“Savaşa genel grevle ‘cevap verme’, savaşa ‘devrimle’ cevap verme gibi, kelimenin açık anlamıyla imkansızdır”.

Bu sözler bugün için de geçerlidir. Ancak Komünistler, savaşa karşı gerçek mücadeleyi zedeleyen “savaşa karşı genel grevle cevap verme” sloganını reddederken ve işçileri böyle hayallere kapılmalara karşı uyarırken, savaşa karşı genel grev silahını hiç bir şekilde terketmezler ve bu doğrultuda herhangi bir teklifi oportünist bir sapma olarak şiddetle mahkum ederler. Diğer devrimci kitle eylemleri (gösteriler, harp malzemesi sanayinde grevler, nakliye grevleri, vb.) yanısıra, kitlesel grev hareketinin en üst biçimi olarak genel grev son derece önemli bir silahtır. Emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesinde, silahlı ayaklanmaya bir geçiş aşamasını oluşturur. Ancak bu dönüşüm sadece partinin isteğine bağlı değildir. Devrimci bir durumun varlığını, proletaryanın kitle eylemi için hazırlığını vb. gerektirir. Bu şartlar savaşın hemen başlangıcında bir kural olarak mevcut değildir. Savaş içinde gelişirler. Fakat savaş içinde bile, genel grev kendiliğinden ortaya çıkmaz. Gösteriler, kısmi grevler, vb. gibi devrimci kitle eyleminin yükselen dalgasında doğar. Komünistlerin yapması gereken ve çok büyük fedakarlıkları gerektiren sürekli bir hazırlığın sonucudur. Savaş içinde bir genel grev şüphesiz barış günlerinden daha hızlı devrimci sonuçlara yol açar. Fakat savaşta genel grev hazırlamak ve örgütlemek barış günlerinden her zaman daha zordur. Aksine savaş günlerinde burjuvazi onu engellemek için kararlı karşı tedbirler alacaktır. Burjuvazi, grevci işçileri kendi bayrağı altına çağırır, fabrikaları askerileştirir vb. Bu nedenle komünistler savaş günlerinde kendilerini soyut bir genel grev propagandası ile sınırlayamazlar. Barış günlerinde olduğu gibi fabrikalarda ve sendikalarda bugünkü devrimci çalışmayı devam ettirmelidirler. İşçilerin ekonomik taleplerinin önde gelen savunucusu olmalı ve bu talepleri savaşa karşı propaganda ile birleştirmelidir, devrimci fabrika konseyleri örgütlemeli, sendika teşkilatının yöntemini ele geçirmeli, bu örgütlerde sosyal-yurtseverleri tecrit etmelidirler. Bu örgütler sosyal-yurtseverler tarafından ele geçirildiği zaman, komünistler reformist yönetime paralel olarak yeni bir yönetim seçmeli ve reformistlerin niyetlerine rağmen, kısmi grevler, vb. örgütlemeli, önderlik etmeli ve yaygınlaştırmalıdır. Genel grev soyut bir düşünce olmamalı, genel pratik faaliyetimizin bir hedefi ve sonucu olmalıdır. Bu duruma gelmek için, proletarya bir genel grev anında, eğer şartlar uygunsa, grevi silahlı ayaklanmaya dönüştürme hedefine hazırlıklı olmalıdır.

21. Bazı “radikal” pasifistler ve “sol” sosyal-demokratlar tarafından ileri sürülen **askeri hizmeti reddetmek** (savaşı boykot) sloganıyla ilgili olarak Komünistlerin tutumu, emperyalist savaşı iç savaşa çevirme bakış açısıyla aynı tavrı alırlar. Komünistler bu sloganla aşağıdaki nedenlerle mücadele ederler.

(a) Emperyalist savaşın, askeri hizmeti reddetme çağrısıyla, askeri hizmetle yükümlü olanların seferberlik çağrısına red cevabı vermelerini istemekle yokedebileceği düşüncesi, “savaşa genel grevle cevap verme” düşüncesi gibi hayal mahsulüdür. Bu düşünce için yapılan propaganda, sadece savaşa karşı gerçek devrimci mücadelenin zayıflamasına hizmet eder.

(b) “Kitle boykotu” kısmen başarılı olsa bile, en kararlı ve sınıf bilincine sahip işçilerin ordu dışında kalmaları sonucunu doğurur. Savaşa karşı mücadelede en hayati görevlerden biri olan ordu içinde sistemli devrimci çalışma bu durumda imkansız olacaktır.

Bu bakımdan Lenin, 1922’de dünya savaşının tecrübelerine dayanarak, “savaşı boykot aptalca bir önermedir. Komünistler bütün gerici savaşlara katılmalıdırlar” derken tamamen haklıydı.

Savaşla mücadelenin bir aracı olarak boykota (askeri hizmetin reddedilmesi) karşı komünistlerin tavrı ile ilgili olarak Lenin’in talimatları, komünistlerin işçi kitlelerini burjuva ordusuna katılmaları için zorlamaları anlamına gelmez. Bunun anlamı komünistlerin, boykot sloganının zararları ve hayalleri ile şiddetle mücadele ederken, burjuva ordusunda devrimci çalışma ve örgütlenme için, proletaryanın silâhlanması ve emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi için ajitasyon yapmaları gerektiğidir.

Bu nedenle burjuva ordusuna katılma veya askeri hizmetin reddedilmesi (boykot) sorunu ortaya çıkınca, komünistler, işçilere ve yoksul köylülere askeri hizmeti reddetme sloganını reddetmelerini silah öğrenme fırsatından yararlanmalarını, orduda devrimci çalışma yürütmelerini ve uygun zamanda silahlarını burjuvaziye çevirmelerini önerirler.

Savaş patlak verdiğiğinde askeri hizmetin reddedilmesi lehine büyük bir kitle hareketinin yükseldiği durumda Komünistler devrimci bir karakter vermek amacıyla bu harekete katılmalıdırlar. Emperyalist savaşa karşı devrimci kitle eylemi doğrultusunda somut talepler ve eylem sloganları ileri sürmeli ve kitleleri devrimciyeştirmek için hareketten mümkün olduğu kadar yararlanmalıdırlar. Fakat bu durumda bile Komünistler boykot ve pasifist boykot sloganı ile mücadele etmelidirler. Savaşla mücadelenin bir aracı olarak askeri hizmetin reddedilmesinin yetersizliği üzerinde açık sözlerle konuşmalı ve emperyalist savaşa mücadelede tek doğru yolun onu iç savaşa çevirmek olduğunu kitlelere kavratmalıdırlar. Burjuva ordusu içinde devrimci çalışmanın yapılmasının gereğini zorlayan sürekli propaganda yürütülmelidir.

Eğer genel durum uygunsa, Komünistler böyle kitle hareketlerinden, gerilla güçlerinin teşkil edilmesi ve iç savaşın derhal geliştirilmesi için faydalanmalıdırlar. Buna özellikle güçlü milli-devrimci hareketlerin bulunduğu ülkelerde başvurulmalıdır. Böyle ülkelerde Komünistler, savaşın

ilanı üzerine, özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı veya savaş sürecinde, durum uygunsuzsa emperyalizme karşı milli-devrimci ayaklanma ve milli devrimci gerilla güçlerinin derhal teşkil edilmesi sloganını ileri sürmektedirler.

22. Mecburi askerlik hizmetinin bulunmadığı ülkelerde, savaşın başlangıcında hükümet, geniş bir gönüllü askere alma kampanyası açar ve gerekli görürse mecburi askerlik hizmeti uygular. Bu ülkelerde de Komünist Partileri, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme hedefini kendilerine tespit etmelidirler. Fakat bu hedefe varma süresinde Komünistler burjuvazinin gönüllü askere alma kampanyasına ve mecburi askere alma çabalarına karşı da mücadele etmelidirler. Ancak hiç bir şart altında, savaşın, orduya katılmanın reddedilmesiyle veya mecburi askerlik hizmetinin konmasına karşı çıkmakla engellenebileceği veya durdurulabileceği ve bu bakımdan orduda devrimci çalışma gereksizdir şeklindeki hayalleri Komünistler desteklememelidirler. Emperyalist savaşa karşı mücadele ile karşılaşıldığında mecburi askerliğe karşı mücadelenin ikinci dereceden önem taşıdığı kitlelere kavratılmalıdır. Ordu içinde devrimci çalışma örgütlenmeli ve açıkça savunulmalıdır.

23. Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme meselesinde son derece önemli bir konu cephede devrimci çalışma yapmaktır. Bu konuda Komünistler kendilerini sadece propaganda ile sınırlamamalı, somut duruma uygun düşen açık eylem sloganları ileri sürmelidirler.

(a) Askerlerin ekonomik talepleriyle ve şikayetleriyle ilgili olarak toplu halde karşı çıkma, sabotaj ve askerlerin denizcilerin belirli biçimlerde grevleri uygulanmalıdır.

(b) Cephede en önemli eylem sloganı, **kardeşlik** sloganıdır. Kardeşlik yaratmanın amacı, her iki savaş hattındaki işçi ve köylü askerleri kendi subaylarına karşı birleştirmektir. Geçen dünya savaşının tecrübesi, kitlede kardeşlik duygusu yaratmanın ordu içinde kaçınılmaz olarak sınıf farklılaşmasına, askerler ve subaylar arasında silahlı çatışmalara yolaçtığını göstermiştir. Komünistler orduda kardeşlik yaratmalı özellikle barış ve ordu meselesinde devrimci güçler örgütlemeye ona açık bir siyasi muhteva kazandırmalıdır.

3. Burjuvaziye Karşı Proletaryanın İç Savaşı

24. 1914-1918 emperyalist savaşı, bir dizi Doğu ve Merkezi Avrupa ülkesinde iç savaşa dönüştü ve Rusya'da proletaryanın zaferiyle sonuçlandı. Ekim devriminin dersleri, proletaryanın savaşa karşı tutumunu tayin etmede fevkalade büyük öneme sahiptir. Bu dersler şunu göstermiştir. (1) Emperyalist savaşlarda, burjuvazi silahları işçilerin eline verir, fakat kritik

askeri durumlarda yenilgilerde vb. kitle orduları üzerinde kontrollerini kaybeder. (2) Bu savaşa karşı gerçek ve doğru bir mücadele, asker kitlesinin devrimcileştirilmesi çalışmasının yani iç savaş hazırlıkları çalışmasının yürütülmesidir. (3) İç savaşın temelini tamamen proletarya ve parti hazırlamalıdır.

1920 ve 1923’de Almanya, 1923’de Bulgaristan, 1924’de Estonya ve Temmuz 1927’de Viyana iç savaşları, proleter iç savaşın sadece burjuva emperyalist savaşı sırasında değil, kapitalizmin günümüz “normal şartları”nda da çıkabileceğini ispatlamıştır. Çünkü bugünkü kapitalizm sınıf mücadelesini bu keskin dereceye kadar yoğunlaştırmıştır. Ve herhangi bir anda derhal devrimci bir durum yaratabilir. Mart 1927’de Şanghay ve Aralık 1927’de Kanton proleter ayaklanmaları, özellikle milli bakımdan ezilen sömürge ve yarı-sömürge ülkeler proletaryası için önemli derslerle doludur, Özellikle Şanghay’daki olaylar, proleter ayaklanmalardan, emperyalizme ve onun uşaklarına karşı milli bir savaşa bir silah olarak nasıl faydalanacağını göstermiştir.

Bütün bunlar, özellikle emperyalizme ve karşı-devrimci savaşa karşı mücadele ile ilgili olarak komünistlere proleter iç savaş meselesinin kitlelere açıkça getirilmesi ve yukarıda bahsedilen ayaklanmaların derslerini incelemeleri sorumluluğunu yüklemektedir.

25. Bu dersler şunlardır:

(a) Ayaklanma için gerekli **temel şartlarla** ilgili olarak, devrimci bir durum varolmalıdır; yani, hakim sınıf bir kriz içinde olmalıdır. Örneğin askeri bir yenilginin sonucu. Kitlelerin yoksulluğu ve üzerlerindeki baskı fevkalade ölçüde yoğunlaşmış olmalıdır ve kitleler devrimci kitle eylemiyle hükümeti devirmek için aktif ve hazır olmalıdırlar. Proletaryanın büyük çoğunluğu üzerinde etkili, tecrübeli ve denenmiş Komünist Partisi var olmalıdır.

(b) Ayaklanmaya hazırlanma ile ilgili olarak: Ayaklanma sadece Partiye değil, geniş işçi sınıfı kitlesine dayanmalıdır. Esas önemli olan, proletaryanın kitle örgütlerinde, özellikle sendikalarda hazırlık çalışmaları yapmak, ayaklanmanın hazırlık çalışmalarına onların aktif olarak katılmasını sağlamak.

Ayaklanma, tüm emekçi halkın özellikle yarı-proletaryanın ve yoksul köylülerin yükselen mücadele eylemlerine dayanmalı ve özel örgütler yaratılmalı, ayaklanma meselesi kitlelere açıkça götürülmelidir.

Burjuva ordusunun parçalanması amacıyla sürekli ve yoğun çalışma yürütülmelidir.

Ayaklanmanın örgütlenmesi faaliyeti ve askeri hazırlık, sömürge ve yarı-sömürgelerde proleter kitleler ve emekçi kitleler arasındaki çalışmada ön sırada yer almalıdır.

Ayaklanmaya girişme zamanını, devrim için gerekli olan objektif ve sübjektif unsurların olgunlaşması tayin edecektir. Ayaklanma zamanı, ancak devrimci proleter kitlelerle parti arasında yakın organik bağlar mevcutsa kesin olarak saptanabilir.

(c) **Ayaklanmanın yürütülmesi** ile ilgili olarak, kural şu olmalıdır. Ayaklanma ile oyalanma olmaz. Ayaklanma bir kere başladı mı, düşman tamamen ezilene kadar şiddetle ilerletilmelidir. Duraklama ve kararsızlık, devrimci silahlı ayaklanmanın kesin yenilgisine sebep olur. Esas güçler, düşmanın esas güçlerine karşı sevkedilmelidir. Tayin edici anda ve yerde proletaryanın güçlerinin üstünlüğünü sağlamak için çaba sarfedilmelidir. Ayaklanma gecikmeksizin, mümkün olan en geniş alanda yürütülmelidir. Ayaklanma bir sanattır; ancak ayaklanma sadece askeri bir mesele değil, esas olarak siyasi bir meseledir. Ancak devrimci bir Parti ayaklanmayı yönetebilir. Ayaklanmanın başlatılmasında, Parti bütün faaliyetlerini silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına tabi kılmalıdır.

B. PROLETARYA EMPERYALİSTLERE KARŞI SOVYETLER BİRLİĞİ'Nİ SAVUNUR

26. Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist savaş açılmıştır. Burjuvazi, karşı-devrimci sınıf, proletaryaya karşı savaşıyor. Temel hedefi, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve işçi sınıfına ve bütün ülkelerin emekçilerine karşı beyaz-muhafızların terörcü düzenini kurmaktır. Böyle bir savaşa karşı mücadelede kapitalist ülkelerdeki proletaryanın taktikleri için temel, emperyalist savaşa karşı mücadelenin Bolşevik programında sağlanmış; savaşı iç savaşa çevirmek. Bununla beraber, bu mücadelenin yöntem ve görevleri, savaşın hemen başlangıcında ve savaş içinde, o ülkenin somut şartlarına ve savaşın açık sınıf karakterine uydurmalıdır. Bu durumda, “düşmanın” bir emperyalist güç değil de proletarya diktatörlüğü olması gerçeği, savaşa ait taktiklerinde önemli değişiklikler gerektiriyor.

27. Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist savaşla ve savaş hazırlıklarıyla ilgili propaganda görevleri somut olarak şöyledir:

(a) Pasifizm savaş hazırlıklarını gizleyen bir örtü olma durumundan, bu hazırlıklar için en önemli araç haline geliyor. Bu nedenle pasifizme ve onun özel sloganlarına karşı, “medeniyet” ve “barış” adına Sovyetler Birliği'ne tavır almalarına karşı, Sovyetler Birliği'ni proletaryayı ve sömürge devrimlerini barışın tehdidi olarak gören “realist pasifizm”e karşı, “her türlü savaşa” karşı olma maskesi altında Sovyetler Birliği'nin savunulmasını kösteklemeye çalışan “radikal” pasifizme karşı kampanyanın yoğunlaştırılması gereklidir.

(b) **Sosyal Demokrasi**, Sovyetler Birliği'ne karşı savaş için aktif karşı-devrimci hazırlıklar yapıyor. Bu nedenle sağ, aynı şekilde “Sol” Sosyal Demokrat liderlere ve onların Troçkist ve anarko-sendikalist çanak yalayıcılarına karşı kampanyayı yoğunlaştırmak gereklidir. Her şeyden önce, Sovyetler Birliği'ne karşı savaşı haklı göstermeye çalışan sloganlar kitlelerin gözü önünde teşhir edilmelidir. Sloganları şunlardır: “Demokrasi için diktatörlüğe karşı mücadele et”, “yozlaşma”, “kulaklaştırma”, “Sovyet sistemi Thermidor aşamasına yaklaşmaktadır”, “kızıl emperyalizm” ve savaş sırasında “tarafsızlık” vb.

28. Uluslararası işçi sınıfı ve emekçiler genellikle Sovyetler Birliği'ne kendi liderleri gözüyle bakıyorlar. Sovyetler Birliği'ne karşı tutumları büyüyen bir sempati halindedir. İşçilerin geniş kitlesi, Sovyetler Birliği'ne karşı yeni bir emperyalist savaşın açık sınıf savaşı olacağını 1917'den daha iyi anlayacaklardır. Emekçi kitleler, Birinci Emperyalist Savaşın tecrübelerinden dolayı şimdi daha uyanıktır, proletaryanın öncüsü şimdi Komünist Enternasyonal gibi güçlü bir devrimci örgüte sahiptir. Şimdi, savaşa karşı mücadele imkanlarının daha önceki günlerden daha fazla olduğu rahatça söylenebilir. Sonuç olarak, cesur taktikleri uygulamak için her türlü neden vardır.

(a) Burjuvaziye karşı devrimci kitle hareketlerini yoğunlaştırarak Sovyetler Birliği'ne karşı bir savaşı önleme imkanları, günümüzde 1911'de olduğundan daha büyüktür. Devrimci eylemin bir örneğini 1920'de İngiliz işçileri verdiler. Onlar Eylem Konseyleri kurarak hükümetlerini, Sovyetler Birliği'ne karşı savaş alanından vazgeçmeye zorladılar.

(b) Sovyetler Birliği'ne karşı bir savaşı, burjuvaziye karşı bir iç savaşa dönüştürme şartları, proletarya için, herhangi bir emperyalist savaşla olduğundan çok daha hızlı bir şekilde yaratılabilir.

(c) Bu bakımdan, kapitalist ülkelerdeki komünistler “savaşa genel grevle cevap verme” önerisini reddederken ve bunun yararı ne olursa olsun, lehine hiç bir hayal beslememesine rağmen, Sovyetler Birliğine karşı savaşın kaçınılmaz hale geldiği şartlarda savaşın hemen başında veya seferberlik sırasında komünistler kitle grevleri ve genel grevleri silahını kullanmanın artan imkanlarını değerlendirmelidirler.

(d) Sovyetler Birliği'ne hücum edildiği zaman, hem ezilen ulusların, hem de kapitalist ülkelerin komünistleri, Sovyetler Birliği'nin emperyalist düşmanlarına karşı ayaklanmaları veya Avrupa'nın milli azınlıkları arasında ve sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde milli kurtuluş savaşları yükseltmek için bütün güçlerini harcamalıdır.

29. Böyle bir savaşta “düşman”ın Sovyetler Birliği, yani uluslararası proletaryanın anavatanı olduğu gerçeği gözönünde tutularak, taktiklerinden

“saf” emperyalist savaşa uygulanan taktiklerle karşılaştırıldığında aşağıdaki değişiklikler yapılmalıdır:

(a) Emperyalist ülkelerdeki proletarya, bu savaşa sadece kendi hükümetinin yenilgisi için mücadele etmemeli, Sovyetler Birliği’nin zaferi sağlamak için de aktif olarak çalışmalıdır.

(b) Bu nedenle, taktikler ve mücadele yollarının seçimi, her ülkedeki sınıf mücadelesinin menfaati açısından tespit edilmemelidir. Proleter devlete karşı burjuva sınıf savaşının verildiği cephedeki savaşın sonuçları açısından da değerlendirilmelidir.

(c) Kızılordu “düşman” ordusu değil, uluslararası proletaryanın ordusudur. Sovyetler Birliği’ne karşı bir savaşa, kapitalist ülkelerdeki proletarya Kızıl orduyu desteklemekten kaçınmamalıdır. Kendi burjuvazisine karşı mücadele ederek, hızla kendisine saldırabilecek burjuvaziye arkadan vurarak bu desteğini göstermelidir.

30. Emperyalist ülkelerdeki proletarya, “milli savunma” göreviyle bağlı olmadığı halde proletarya diktatörlüğünün ülkesinde milli savunma, değişmez bir devrimci görevdir. Burada, savunucular yoksul köylülerin desteklediği silahlı proletaryadır. Ekim devriminin zaferi dünya işçilerine sosyalist bir anavatan yani Sovyetler Birliği’ni kazandırdı. Sovyetler Birliği’ni savunma, uluslararası proletaryanın sınıf çıkarı meselesi olduğu kadar bir şeref meselesidir. 1919-1921’de Sovyet Hükümeti, içinde en güçlü emperyalist devletlerin bulunduğu 14 devletin istilacı güçlerini mağlup etmeyi başardı. Çünkü uluslararası proletarya, SSCB’de proletarya diktatörlüğü adına devrimci kitle eylemiyle istilaya müdahale etti. Sovyetler Birliği’ne karşı yeni bir emperyalist hücum, bu hücum için bütün hazırlıklara rağmen ve Sosyal demokratların karşı-devrimci çıkarlarına rağmen uluslararası proletaryanın dayanışmasının hala varolduğunu ispatlayacaktır.

SSCB’nin savunulmasında proletaryanın müttefikleri; (1) Kır yoksulları ve orta köylüler kitlesi ve (2) sömürge ve yarı-sömürgelerin milli devrimleri ve kurtuluş hareketleridir.

31. SSCB’nin uluslararası politikası, Sovyet Rusya’da hakim sınıf olan proletaryanın ve uluslararası proletaryanın menfaatlerine uygun düşen **barış politikasıdır**. Bu politika, proletarya diktatörlüğünün bütün müttefiklerini kendi bayrağı altında toplar ve emperyalist devletler arasındaki antagonizmadan yararlanmak için en iyi temeli yaratır. Bu politikanın hedefi, dünyanın devrimleşmesi süreci olan uluslararası devrimi ve sosyalizmin inşası çalışmasını korumaktır. Emperyalist ülkelerle çatışmaya girmekten mümkün olduğu kadar kaçınmaktır. Kapitalist ülkelerle, onların karşılıklı ilişkileriyle ve onların sömürgeleriyle olan ilişkileriyle ilgili olarak bu politika emperyalist savaşa, sömürgelerde yürütülen yağma

kampanyalarına ve bu kampanyaları kamufle eden pasifizme karşı olmayı ifade eder.

Proletarya devletinin barış politikası sosyal demokrasinin ve onların Troçkist müttefiklerinin Sovyet Devletini uluslararası proletaryanın gözünden düşürmek için ileri sürdüğü gibi, Sovyet devletinin kapitalizmle uzlaşması anlamına gelmez. Bu politika, proletarya diktatörlüğünün Leninist politikasıdır. Sadece başka bir biçimi, bugünkü şartlar altında kapitalizmle mücadelenin daha avantajlı bir biçimidir; SSCB'nin Ekim Devriminden beri ısrarla uyguladığı bir biçimdir.

32. Sovyetler Birliği'ndeki proletarya, emperyalist ülkelerle sürekli barış imkanı gibi hiç bir hayale kapılamaz. Sovyetler Birliği'ne emperyalist hücumun kaçınılmaz olduğunu; proleter dünya devrimi süreci içinde proleter ve burjuva devletler arasında savaşların, dünyanın kapitalizmden kurtuluşu için savaşların **zaruri ve kaçınılmaz olarak yükseleceğini** proletarya biliyor. Bu nedenle, sosyalizmin savaşçıları olarak, proletaryanın birinci görevi, bu savaşlar için gerekli bütün siyasi, ekonomik ve askeri hazırlıkları yapmak, proletaryanın güçlü silahı olan Kızıl orduyu kuvvetlendirmek ve emekçi kitleleri savaş sanatında eğitmektir. Emperyalistlerin silah yığını yapmak politikası ile onların barış hakkındaki ikiyüzlü konuşmaları arasında çok büyük bir çelişki vardır. Buna rağmen, Sovyet hükümetinin savunma ve devrimci savaş için hazırlıkları ile sürekli barış politikası arasında böyle bir çelişki yoktur. Proletarya diktatörlüğünün devrimci savaşı, devrimci barış politikasının “diğer araçlarla” devam ettirilmesinden başka bir şey değildir.

C. PROLETARYA EZİLEN HALKLARIN EMPERYALİZME KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞLARINI DESTEKLER VE YOL GÖSTERİR

33. Son iki yıl içinde, Lenin'in daha 1916'da gördüğü gibi, ezilen sömürge ve yarı-sömürgelerin milli devrimci savaşları, teorik bir önemden çıkıp, dünya çapında tarihi bir gerçek haline geldi. Bu savaşların örnekleri; Fransız ve İspanyol emperyalizmine karşı Fas'ın savaşı, Suriye'de ayaklanma, ABD emperyalizmine karşı Meksika ve Nikaragua'da savaşlar, Hong Kong'a karşı devrimci Kanton savaşı, ve son olarak 1926-1927'de Çin Kuzey Seferi'dir. Milli devrimci savaşlar dünya devriminin bugünkü döneminde önemli bir rol oynayacaktır. Bu nedenle proletarya, bu savaşların özellikle 1926-1927 Çin Kuzey Seferi'nin tecrübelerini ve derslerini yakından incelemelidir.

Bu kampanyada Çin proletaryası, Güney güçlerini burjuvazi yönetmesine rağmen, kuzey militaristlerine ve onların arasındaki

emperyalistlere karşı doğru bir tavırla Güneyi desteklemiştir. Çin proletaryası sadece Kuzey Çin'in karşı-devrimci hükümetinin yenilgisi için uğraşmadı. Aynı zamanda, Güney'deki burjuvazinin yalpalamalarına ve kararsızlığına karşı, onların uzlaşma politikasına ve bunun sonucu olan dönemliğine karşı da mücadele etti. Kampanyada devrimci önderlik için ve savaşta proletaryanın hegemonyası için de mücadele etti. Komintern'in Çin komünistlerine önerdiği bu genel çizgi, Marks ve Engels'in geçen yüzyılda milli savaflara karşı aldığı tutuma ve Lenin'in öğretilerine uygun düşmektedir.

34. Ancak Çin Komünist Partisi, bütün ezilen ulus komünistlerinin önemli dersler çıkarması gereken bir dizi önemli hata işlemiştir. Bu savaşta Çin Komünist Partisinin görevi, o dönemde hüküm süren devrimci durumdan tam olarak faydalanmak, kendi proleter sınıf ordusunu kurmak ve devrimin önderliğinin ele geçirilmesinde proletaryanın mücadelesinin yolunu açmak için askeri örgütlenmeyi, işçilerin ve köylülerin askeri eğitimini genişletmek olmalıydı. Kuzey Seferi döneminde objektif şartlar Komünist Partisinin lehine olmasına rağmen, o, ordu içindeki çalışmasını yönlendirmek için Guomindang'ın askeri ve siyasi organlarından faydalanmakta tereddüt etti ve kendi silahlı güçlerini yaratmak için hiç bir çaba göstermedi. Komünist Partisi, kendisini tüm olarak Guomindang emirleriyle hareket etmeye hasretti. Asker kitleleri içinde veya orduya alınan işçi ve köylü kitleleri arasında ordunun karakterini değiştirmeye yönelik propaganda ve örgütlenme çalışmasına ağırlık vermede başarısız oldu. Silahlı işçi ve köylülerin devrimci önemini kavrayamadı ve köylülerin gerilla savaşını hazırlama ve yönlendirme çalışmasına gerekli dikkati göstermedi.

35. Milli devrimci bir savaş desteklenirken proletarya birliklerini her bir savaşın somut bir analizi, çeşitli sınıfların o savaş içindeki rolü vb temelinde tayin eder. Bu nedenle, Çarlığa karşı savaş sloganını öne süren Marks'ın 1848'deki taktikleri; 1870'de III. Napolyon'a karşı Prusya savaşındaki taktiklerinden farklıdır. Kuzeye karşı kampanya döneminde, Çin komünistlerin doğru bir tavırla milli burjuvazi ile, onlar emperyalizme karşı savaştıkları ve komünistler milli devrimci kampta teşhir görevlerini yürütebildikleri sürece geçici bir ittifaka girdiler. 1923'de Fransız emperyalizminin istilasına karşı milli savunma meselesiyle karşılaştıkları zaman Alman komünistlerinin taktikleri zorunlu olarak farklıydı. Alman komünistleri, milli savunmayı devrimci bir rol oynamaktan aciz olan Alman burjuvazisinin devrilme mücadelesi ile birleştirdiler. Bu şimdi Çin komünistlerinin, Japon müdahalesine karşı milli mücadelede almaları gereken tavrıdır. Onlar devrimci milli savunmayı Çan Kay-Şek'in ve

Guomindang burjuvazisinin devrilmesi ile birleştirmelidirler ve işçilerin ve köylülerin devrimci diktatörlüğünü kurmalıdırlar.

Ancak şu belirtilmelidir ki, emperyalizme karşı mücadelede proletaryanın milli burjuvazi ile geçici ittifaka girebileceği milli savaşlar giderek azalmaktadır. Çünkü işçilerin ve köylülerin devrim yapma korkusuyla ezilen ülkelerdeki milli burjuvazi gericileşiyor ve emperyalistlerin rüşvetlerini kabulleniyor. Proletaryanın tek başına öncü rol oynayabileceği yeni tip bir milli savaş gittikçe ön plana çıkmaktadır. Bu, ABD emperyalizmine karşı Latin Amerika ülkelerinin milli savaşlarında da uygulanmaktadır. Milli savaşlar ve ayaklanmaların proleter savaşlar ve ayaklanmalar haline veya proletaryanın önderlik ettiği savaşlar ile ayaklanmalar haline dönüşme eğilimi. Lenin bu eğilimi daha 1916'da görmüştü ve bu eğilim göze çarparak şekilde gelişmektedir.

36. Versay anlaşmasıyla kurulan bir çok Avrupa devletinde bir dizi ezilen ulusların ve milli azınlıkların varlığı gözönüne alındığında, milli devrimci savaş meselesi, **ayrıca Avrupa'da**, özellikle emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi ile ilgili olarak açık şekilde ortaya çıkacaktır. Polonya ve Romanya, Sovyet anavatanlarına hasretle bakan Beyaz Rus, Ukrayna ve Besarabya ahalisi kendi topraklarında kanlı bir elle zalimce ezilmektedir. Çekoslovakya'da ve Balkan ülkelerinde, İtalya'da Fransa, İspanya, Belçika ve Büyük Britanya'da (İrlanda) da ezilen milliyetler vardır. Komünist Partileri **bütün bu ülkelerde** ezilen ulusların ve milli azınlıkların kurtuluş hareketlerini desteklemeli, emperyalizme karşı mücadelede onlara yol göstermelidir. Tam ayrılma hakkını da içermesi gereken kendi kaderlerini tayin haklarının kayıtsız şartsız öncüsü olmalıdır. Emperyalist bir savaş veya Sovyetlere karşı bir savaş halinde, Komünistler bu siyaseti sürdürmelidirler. Kendilerini ve milli baskıyla ezilen kitleleri emperyalizme karşı milli devrimci ayaklanmalar veya savaşlar için hazırlamalıdırlar.

37. Marks ve Lenin'in öğretileri ve son yıllardaki milli savaşların tecrübeleri, milli kurtuluş savaşlarında proletarya için aşağıdaki görevleri ve taktikleri belirtiyor.

(a) Bu savaşlarda proletaryanın gösterdiği destek ve bazı durumlarda milli burjuvazi ile girdiği geçici ittifak, hiç bir şart altında sınıf mücadelesinin terkedilmesi anlamına gelmez. Burjuvazinin uzun bir süre emperyalizme karşı proletarya ile beraber omuz omuza mücadele ettiği zaman bile, burjuvazi hala düşmandır ve kendi emelleri için proletaryadan faydalanmaya çalışır.

(b) Bu nedenle proletarya sadece burjuvazinin politikalarını ve sloganlarını reddetmemeli, aynı zamanda bağımsız olarak davranmalı, kendi siyasi programını ve sloganlarını geliştirmeli ve kendi devrimci örgütlerini

(Parti, sendikalar, işçi milisleri, proleter askeri hareketleri kurmalıdır. Komünistler burjuvazinin kaçınılmaz olan ihanetine kitleleri hazırlamalı proletaryanın kazandığı mevzileri korumak için en güçlü tedbirleri almalı, burjuvazinin kendi sınıf hedeflerine ulaşmak için yaptığı çabaları engellemek ve burjuvaziye devirmek için hazırlıkta mümkün olan her şeyi yapmalıdır.

(c) Şimdi Çin işçi ve köylüleri, emperyalistlerin Çin'i parçalamasını önlemek için mücadele yürütüyorlar. Burjuvazinin veya burjuva hükümetin karşı devrimci bir rol oynadığı böyle milli savaşlarda, komünistler, milli savunma sloganı altında burjuva hükümetini devirmek için çalışmaktadır.

38. Fas, Suriye'deki Dürziler, Suriye ve Arabistan gibi sınıf farklılaşmasının gelişmediği ülkelerde milli savaşlar meselesi aynı şekilde formüle edilmelidir. Bu halklar arasında, patriarkal ve feodal önderler ve hükümdarlar, daha gelişmiş sömürgelerde burjuvazinin oynadığı role benzer bir rol oynamaktadırlar. Emperyalizme karşı, devrimci mücadelelerde bu önderlerle ve hükümdarlarla geçici işbirliğine izin verilebilir. Ancak onların emperyalistler tarafından satın alınması veya kurtuluş mücadelesini kendi menfaatlerine tabi kılmaları tehlikesi daima vardır. Bu nedenle bu halkların milli savaşları feodalizme karşı veya feodal hükümdarlara karşı mücadele ile feodalizmin yıkılması ile birleştirilmelidir.

39. Bazı somut istisnalar dışında ezilen halkların kurtuluş savaşları, milli devrimci hareketleri ve devrimleri bastırmak için emperyalist saldırılarla ilgili olarak **uluslararası** proletaryanın görevleri, Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist savaşlardaki görevlerle aynıdır. Yani, (a) bu savaş emperyalist burjuvaziye karşı iç savaşa dönüştürme amacıyla sınıf antagonizmasını yoğunlaştırarak bastırma savalarına karşı mücadele etmek (b) Emperyalist ülkeye ve onun ordusuna karşı kararlı şekilde yenilgi taktikleri uygulamak; ezilen ülkenin zaferi için mücadele etmek ve onun ordularını desteklemek, (c) emperyalistlerin sömürgelere savaş gemileri ve savaş malzemesi sevketmelerine, özellikle devrimci kitle eylemiyle direnmek; sömürgelere karşı savaşlarda dövüşen askerlerin askerlik sürelerinin uzatılmasına karşı çıkmak vb. savaş bütçesinin artırılmasına ve emperyalist sömürgelerdeki karşı-devrimci hükümetlere ve militaristlere kredi vermelerine karşı çıkmak; sömürgelerdeki imtiyazlı topraklarda tren yollarında ve karasularında emperyalist savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek, (d) emperyalistlerin sömürgelerde uyguladıkları katliamlara ve onların emekçi kitlelerin ezilmesinde yerli karşı-devrimcilere verdiği desteğe karşı çıkmak için tedbirler almak.

40. Çin'e müdahaleye karşı bugünkü mücadelede uygulanacak taktikler, Çin burjuvazisinin ve Guomindang'ın bir kesiminin hala devrimci bir rol oynadığı dönemde müdahaleye karşı mücadelede uygulanan

taktiklerden farklıdır. Çeşitli yerli askeri h¼k¼mdarın birbirini yok etme savaşları, aslında Çin'in paylaşılmasında çeşitli emperyalist g¼çler arasında h¼k¼m s¼ren çatışmaların bir ifadesidir. Burjuvazinin ve toprak ağlarının çeşitli kesimlerini temsil eden b¼t¼n savaşan sınıflar karşı-devrimcidir. Çin'deki bu g¼nk¼ durum g¼z ¼n¼ne alındığında, uluslararası proletarya Çin işçi ve k¼yl¼lerinin savunulması i¼in y¼r¼tt¼ę¼ aktif m¼cadeleyi, b¼t¼n burjuva h¼k¼met]erin ve militaristlerin emperyalizmin aleti olarak Çin'de oynadıkları karşı-devrimci rol¼n¼ teşhir etme m¼cadelesi ile birleştirmelidir. Emperyalizme karşı m¼cadelede destek **sadece** Çin işçilerinin ve k¼yl¼lerinin devrimine verilmelidir. Ezilen ulusun yanında yer almak sloganı, bug¼n Çin burjuva orduları i¼in ileri s¼r¼lemez. Taktiklerdeki bu değişikliğe rağmen m¼dahaleye karşı m¼cadelenin **hiç bir şart altında** yatışmasına izin verilmemelidir. Kom¼n¼st Partilerin Çoğunluğu taktiklerde değişme m¼dahaleye karşı m¼cadelenin zayıflaması anlamına gelir şeklinde bir sonuca varmışlardı. Onlar bu değerlendirme ile b¼y¼k bir hata yaptılar.

III. PROLETARYANIN ORDUYA KARŞI TAVRI

41. Komünist Partilerin şimdiye kadar yaptıkları en önemli hatalardan birisi, savaş meselesine soyut, tamamen propaganda ve ajltasyon açısından yaklaşımlar olmuştur. Onlar, bütün savaşlarda tayin edici faktör olan orduya karşı gerekli dikkati göstermediler. Savaş meselesinde devrimci politikanın önemi geniş kitlelere açıklanmadıkça ve ordu içinde çalışma yürütülmedikçe, emperyalist savaşa karşı mücadele ve devrimci savaş için hazırlık çabaları hiç bir zaman teori aşamasından öteye gitmeyecektir.

Bu hatanın önemli bir kısmı, II. Enternasyonal'den devralınan kötü mirasın sonucudur; 0, bir taraftan emperyalist savaşlara karşı durmadan nutuk atarken, ordular içinde hiç bir çalışma yürütmedi. Gerçekten de Karl Liebknecht bu tür çalışmanın yürütülmesini talep ettiği için II. Enternasyonal onu "anarşist" olarak tanımladı. Devrimci bir savaş politikası yürütmek ve içinde çalışmak yerine, II. Enternasyonal "daimi orduların dağıtılması ve yerine "milli milis" kurulmasını savundu. Milli devletlerin Avrupa'da varolma mücadelesi verdikleri dönem için uygun olan "milli milis sloganı, çarlığın ve mutlakiyetçiliğin 19.uncu yüzyılın sonuna kadar devrim için bir tehditi temsil ettiği sürece, daimi orduların dağıtılması talebiyle beraber belirli devrimci değer taşıdı. Fakat emperyalizmin gelişmesiyle birlikte bu slogan yetersiz hale ve sonunda da şovenist bir slogan (1912'de Hyndman) haline geldi. Yeniden canlanan II. Enternasyonal, kendini tamamen çeşitli devletlerdeki burjuvazinin siyasi menfaatlerine tabi kılmak amacıyla "milli milis" talebinden vazgeçti. Fransa'da, eski "milli milis" sloganını desteklemek örtüsü altında II. Enternasyonal emperyalist "milli orduyu" savunuyor. Almanya'da ve Büyük Britanya 'da silahsızlanmayı savunma bahanesiyle paralı asker ordularını destekliyor. II. Enternasyonal'in ilan ettiği, "her ulusun askeri örgütlenme biçimini kendi isteğine göre seçmek özgürlüğü" ilkesi 4 Ağustos olaylarını tekrar etmek özgürlüğüne eşittir. Bu arada burjuvazinin sosyal-demokrat uşakları, SSCB'ndeki Kızılordu'ya ve proletarya diktatörlüğüne karşı iftira kampanyası yürütüyorlar ve "Kızıl militarizm" üzerine rivayetler yayıyorlar.

42. Burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden bu karşı-devrimci askeri politikaya karşı olarak, komünistler, uluslararası proleter devrimin çıkarlarına hizmet eden devrimci askeri politika geliştirirler. Şüphesiz, genel olarak bütün ordularla ilgili olarak uygulanabilecek kesin ve aceleci kurallar konulamaz. Proletarya orduya karşı tutumunu, belli bir ordunun hizmet ettiği sınıf ve politikaya göre tayin etmelidir. Mesele herhangi bir devlette

askeri sistem veya ordunun örgütlenme biçimi değil, daha ziyade o ordunun oynadığı politik roldür, yani emperyalist, milliyetçi veya proleter durumudur. Komünist Partileri büyük milli savaşlar çağında Marks ve Engels'in ilkelerini izlemelidirler. Onlar, küçük-burjuva demokratik milis ütopyasına karşı çıktılar ve genel askerlik hizmetini, mevcut orduların demokratikleşmesini ve onların devrimci ordulara dönüşmesini savundular. Paris Komünü'nden sonra Marks ve Engels burjuva devletin yıkılmasını ve askeri meselede daimi burjuva ordusunun dağıtılmasını ve onun yerini silahlanmış halkın almasını savundu. Onlar, proleter devrimi açısından Paris Komünü'nden öğrenilmesi gereken en önemli dersler olarak bunları gördüler. II. Enternasyonal bu ilkeleri ihlal etti, ancak Lenin onları tekrar canlandırdı, geliştirdi ve proleter devriminin askeri programını ortaya koydu.

A- PROLETARYANIN EMPERYALİST DEVLETLERDEKİ ORDULARA KARŞI TUTUMU

43. Emperyalist devletlerde proletaryanın orduya karşı tutumu aşağıdaki şekilde tespit edilir.

Örgütlenme biçimi ne olursa olsun, ordu, proletaryanın devrim süreci içinde demokratlaştırılması değil, dağıtılması gereken burjuva devlet mekanizmasının ayrılmaz bir parçasıdır.

Bu görev ışığında, daimi ordu ile milis, muazzam ordu ile gönüllü ordu, vb. arasındaki örgütsel farklılıklar ortadan kalkar. Slogan, "Orduya ne bir adam, ne de bir kuruş"tur. Yani, burjuva militarizmine, hangi şekilde olursa olsun, onun ordusuna karşı, sürekli mücadele, savaş bütçesine karşı oy verme vs. doğrudur.

Bu tutum, daimi orduya ve demokratik milise karşı eşit biçimde sürdürülmelidir. Çünkü bu, her iki askeri örgütlenme biçimi proletaryaya karşı burjuvazinin silahlı güçlerini temsil etmektedir. Proletaryanın hiç bir şart altında terketmemesi gereken kısmi demokratik talepler, demokratik devrim süreci içinde bir bütün olarak farklı karakter gösterir: amaçları orduyu demokratikleştirme değil, parçalama olmalıdır.

Orduya karşı **ilke olarak** tek bir tutumun benimsenmesi, her ülkede savunma sistemindeki ve askeri örgütlenmedeki önemli farklılıkların ihmal edilmesi gerektiği **anlamına gelmez**. Çünkü bu farklılıklar, pratik çalışma açısından son derece önemlidir.

44. Emperyalist ordular, burjuva devlet mekanizmasının bir parçası olmasına rağmen, kapitalist devletler arasındaki karşılıklı rekabet ve savaşlar nedeniyle, modern ordular giderek daha fazla, doğrudan veya dolaylı olarak tüm ulusu içine alma ve onu askerileştirme eğilimindedirler.

(“silahlı ulus” kadınların askerleştirilmesi, gençliğin askeri eğitimi vb.). Bu eğilim dünya savaşının sonunda geçici olarak zayıfladı, fakat günümüzde yeni bir savaş arifesinde kendini güçlü bir şekilde gösteriyor. (.A.BD, Fransa, Polonya). Bu eğilimin hemen görünen sonuçları, burjuvazi ile proletarya, ezen ile ezilen arasındaki sınıf antagonizmasının ordu içinde subay sınıfı ile “genel halk” arasında yansımakta oluşudur. Engels’in sözleriyle, “kitleyi militarize etmek, bütün orduların içinden parçalanması sonucunu verir”. Bu nedenle, komünistler burjuva ordularını, “boykot etmemeli, onlara katılmalı ve içten parçalanmanın bu objektif sürecini devrimci kontrol altına almalıdırlar.

Burjuvazi, talimlerle, sert disiplinle, askerleri genel halktan tecrit etmekle, askerlerin siyasetle ilgilenmesini yasaklamakla, hatta onlara imtiyazlı bir sosyal durum vererek kendine sadık bir ordu yaratmak için her türlü çabayı gösteriyor.

Son yıllarda, özellikle eskiden mecburi askerliğin bulunduğu, hatta hala geçerli olduğu ülkelerde burjuvazi seçilmiş belli unsurlardan toplanan asker ordusu sistemini benimsiyor. (Almanya, Fransa). Fakat, bu kitleleri militarize etmek gereğinden burjuvaziyi kurtaramaz. Bunu ancak paralı askerleri “milli ordular” ile birleştirerek veya milis türünde askeri örgütlenmeler kurarak başarabilir. Burjuva ordular parçalanma sürecini durduramaz; sadece bu süreci geciktirebilir ve ordudaki devrimci çalışmaya çeşitli engeller koyabilir. Bu nedenlerle komünistler, burjuvazinin uyguladığı tedbirlerin sonucunda yaratılmış şartları dikkatle inceleme ve yeni devrimci çalışma yöntemleriyle bu tedbirlere karşı tavrı alma gibi önemli bir görevle karşı karşıya karşıydırlar.

45. Emperyalist ordulara karşı proletaryanın tutumu, emperyalist savaşa karşı tutumu ile yakından bağlantılıdır. Bu nedenle yenilgi ve emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme sloganı, savunma sistemi ve askeri örgütlerin kısmi problemlerine yaklaşım tarzını göstermektedir.

Burjuva milisi, genel askerlik hizmeti, gençliğin askeri eğitimi vb. hepsi bir zamanlar devrimci demokrasi tarafından savunulmuştu. Ancak günümüzde bunlar kitlelerin ezilmesi ve emperyalist savaş hazırlıkları için gerici vasıtaları olarak hizmet etmektedirler. Sonuç olarak, mümkün olduğu kadar güçlü bir şekilde bunlarla mücadele edilmelidir. Bu aynı şekilde, burjuvazinin mecburi askerliği lağvettiği ve gönüllü sistemi kabul ettiği ülkelerde de (örneğin Almanya’da) tatbik edilmelidir. Genel askerlik hizmetinin devrimci çalışmaya imkan sağlamasına ve işçilere silah kullanmayı öğrenme fırsatı vermesine rağmen, emperyalist ülkelerdeki komünistler bu sistemin uygulanmasını talep etmemelidirler; onlar gönüllü ordulara karşı oldukları gibi, mecburi ordulara da karşı olmalıdırlar. **Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme** sloganı, komünistlerin,

kitlelerin militarize edilmesi tedbirlerine (mecburi askerlik hizmetinin kabul edilmesi) karşı **nasıl** mücadele etmeleri gerektiğini gösteriyor. İşçileri askerileştirerek ve onları silah kullanımında eğiterek emperyalizm, proletaryanın iç savaştaki zaferi için ön şartları yaratıyor. Bu nedenle, devrimci proletarya, kitlenin askerleştirilmesine karşı pasifistlerin ileri sürdüğü gerekçeler açısından mücadele etmemelidir. Devrim ve sosyalizm için mücadelenin yürütülmesinde silah kuşanmayı reddetmeyiz. Mücadelemizin hedefi, emperyalistlerin burjuvazinin çıkarı için ileri sürdüğü askerleştirmeyi teşhir etmektir.

Bu tür askerleşmeye karşı biz şu sloganı ileri süreriz: “Proletarya silahlansın”. Aynı zamanda, komünistler askerlerin kısmi taleplerini ileri sürmeli ve desteklemelidirler. Somut durumlarda orduda sınıf mücadelesini canlandırmalı, proleter ve köylü askerleri ile ordu safları dışındaki işçiler arasında ittifakı güçlendirmelidirler.

46. Kısmi talepler genellikle şöyledir:

1. Savunma Sistemi İle İlgili Talepler

Paralı güçlerin dağıtılması; daimi ve temel askeri birimlerin dağıtılması.

İç savaş için olan jandarma, polis ve diğer özel silahlı güçlerin silahsızlandırılması ve dağıtılması.

Faşist birliklerin silahsızlandırılması ve dağıtılması.

Askerlik hizmeti süresinin azaltılması için somut talepler,

Gönüllü halk milisleri sisteminin kurulması,

Kışlada kalma mecburiyetinin kaldırılması; asker komiteleri, İşçi örgütlerinin kendi üyelerine silah kullanmakta eğitim hakkı, subayların askerler tarafından serbest seçimi hakkı.

Bazı ülkelerde askerlik süresinin kısaltılmasını bizzat kapitalist hükümetlerin planlaması ve uygulaması, bu talebi ileri sürüp sürmemede şüpheler doğurmaktadır. Fakat, **burjuvazi tarafından** askerlik süresinin kısaltılması, belirli şartlar altında, askerlik sisteminin güçlenmesi değil, zayıflaması demektir.

Sonuç olarak bu talep, mecburi askeri ordularla ilgili genel kısmi taleplerden biri olarak şu şartlar altında ileri sürülebilir.

(1) Açık bir yenilgi çizgisi sağlandığında, (2) Sosyal-demokratların ileri sürdüğü benzer kısmi taleplerden tamamen ayrılması, (3) Bunun militarizmi lağvetmek için bir adım olduğu hayaliyle mücadele edildiğinde. Kısmi talepler daima somut olmalıdır. Yani, kitlelerin **anlayacağı ve destekleyeceği** ve kitlelerin devrimcileşmesine yardım edecek biçimde ve zamanda ileri sürülmelidir. Askerlik süresinin kısaltılmasının kapitalist hükümetler ve planladığı veya sosyal demokratlar tarafından talep edildiği şartlarda, burjuva sisteminin güçlenmesini hedef alan tedbirlerin (tüm

nüfusun askerileştirilmesi, güçlü profesyonel asker kadroların örgütlenmesi, vb.) kabul edilmesine karşı bir mücadele yürütülmelidir. Askerlik süresinin kısaltılmasında sahte-demokratik programlara, yenilgi programının kısmi talepleriyle cevap verilmelidir.

Gönüllü veya paralı orduların bulunduğu şartlarda, talep, askerlik süresinin kısaltılması için değil, askerin istediği her anda hizmetten ayrılma hakkı için ileri sürülmelidir.

(2) Askerlerin hukuki hakları ve ekonomik durumları ile ilgili talepleri:

Asker gündeliklerinin artırılması,
 İşenin geliştirilmesi,
 Asker temsilcilerinden oluşan levazım komitelerinin kurulması,
 Disiplin cezalarının kaldırılması,
 Mecburi selam vermenin kaldırılması,
 Erlere dayak cezası uygulayan subay ve astsubaylar için sert ceza verilmesi,

Vazife dışında sivil elbise giyme hakkı,
 Her gün barakadan çıkma hakkı,
 İzin ve izinde olduğu sürece fazla ödeme,
 Evlenme hakkı,
 Asker ailelerinin beslenmesi,
 Gazetelere abone olma hakkı,
 Sendika kurma hakkı,

Oy verme hakkı; siyasi toplantılara katılma hakkı. Birçok emperyalist ülkede, orduların büyük bir oranı ezilen milli azınlıklardan asker almaktadır. Halbuki subayların ya tamamı ya da büyük bir kısmı ezen ulustan gelmektedir. Bu olgu, ordu içinde devrimci çalışma için çok müsait bir temel yaratmaktadır. Bu nedenle asker kitlelerinin çıkarları için ileri sürdüğümüz kısmi talepler arasına bu ezilen azınlıkların ihtiyaçları ile ilgili talepler ilave edilmelidir (örneğin, kendi bölgelerinde askeri hizmet, tatbikatta ve talimatta milli dilinin kullanılması vb.).

47. Yukarda iki bölümde bahsedilen talepler (ancak bir kısmı belirtilmiştir) sadece orduda değil, parlamentoda, kitle toplantılarında vb. de ileri sürülmelidir. Bu talepleri destekleme propagandası somut bir karakter kazanmadıkça başarılı olamaz. Bunu sağlamak için yapılması gerekenler şunlardır:

1. Orduyu, hizmet şartlarını, askerlerin ihtiyacı ve taleplerini yakından tanımak. Bu ancak ordu ile yakın kişisel temas sağlamakla mümkündür.

2. Belirli ülkelerdeki savunma sistemini ve belirli bir anda askeri sorunlarla ilgili durumu dikkate almak.

3. Belirli bir anda ordunun moral durumunu ülkedeki siyasi ortamı hesaba katmak. Örneğin, subayların seçilmesi talebi ilke olarak ancak ordu parçalanma aşamasına ulaştığı anda ileri sürülebilir.

4. Kısmi talepleri, Komünist Partisinin proletaryanın silahlanması, proleter milisleri gibi temel sloganları ile canlı şekilde birleştirmek.

Bu talepler, burjuva ordusunun devrimcileştirilmesi için açık bir siyasi programla birleştirildiği takdirde devrimci bir öneme sahip olacaklardır.

Devrimci proletarya ile ittifak içinde, askerlerin çeşitli menfaatlerinin korunması için, askere çağrılmadan önce (acemi asker birliklerini, karşılıklı yardım klüpleri, askerlik hizmeti sırasında (asker meclisleri) ve askerlik hizmeti tamamlandıktan sonra (devrimci yedek birlikleri) askerlerin örgütlenmesine özel önem verilmelidir. Ordudaki üyeleriyle ilişkilerini devam ettirmek ve yukarıdaki örgütlenmeleri gerçekleştirmekte, onlara yardım etmek sendikaların özel bir görevi olmalıdır.

48. Gönüllü ordu!ardaki devrimci çalışma şartları mecburi askeri ordudaki şartlardan farklıdır. Gönüllü ordularda, yukarıda belirtilen tipteki kısmi talepler için ajitasyon yürütmek genellikle daha zordur. Bununla beraber bu çalışma yapılmalıdır. Birçok hallerde gönüllü orduların proletarya (işsiz) ve yoksul köylüler tarafından oluştuğu, askerler arasında kitle çalışması için sosyal bir temel yarattığı bir gerçektir. Bu çalışmanın biçimleri, ordunun sosyal yapısına ve askerlerin özelliklerine dikkatle uydurulmalıdır. Burjuvazinin proletaryaya karşı sınıf mücadelesi için örgütlediği özel güçlere (jandarma ve polis) karşı ve özellikle onların gönüllü birliklerine (faşistler) karşı kitleler içinde güçlü ajitasyon yürütülmelidir. Bu güçlerin “kamu yararı”ndan, “milli polis”ten ve faşist “eşitlik”ten gürültüyle bahseden reformistlere karşı özel bir çabayla sürekli mücadele edilmeli ve kitleler arasında bu güçlere karşı derin bir nefretin uyanması ve onların gerçek karakterlerinin teşhir edilmesi için her türlü çaba sarfedilmelidir. Ancak bu güçler arasında bile Sosyal farklılaşmayı canlandırmak ve içindeki proleter unsurları kazanmak için çalışılmalıdır.

49. Ordudaki devrimci çalışma, proletarya ve yoksul köylülerin genel devrimci hareketleriyle birleştirilmelidir. Ani bir devrimci durum ortaya çıkarsa ve sanayi proletaryası sovyetler kurmaya başlarsa, “Asker Meclisleri Kurun”, sloganı acil pratik önem kazanır ve asker kitlelerini, proletarya ve yoksul köylülerin iktidar mücadelesi ile birleştirme çalışmasını kolaylaştırır.

Şartlar izin verdiği yerlerde, komünistler gönüllü ordulardaki asker kitlelerini asker meclisleri sloganı altında örgütlemek v onları subaylara ve burjuvaziye karşı mücadeleye seferber etmek için çalışmalıdırlar. Belirli birliklerin sosyal yapısı bu çalışmanın yapılmasına izin vermediği yerlerde

komünistler bu askeri birliklerin derhal silahsızlandırılmasını ve dağıtılmasını talep etmelidirler.

B. PROLETER DEVRİMİ SIRASINDA ASKERİ SORUN

50. Kısmi demokratik taleplerin dayandığı temel sloganlar şunlardır:
Burjuvaziye silahsızlandırmak; proletaryayı silahlandırmak.

Proletaryanın silahlanması, devrimin çeşitli aşamalarında çeşitli biçimler alır. İktidarı ele geçirmeden önceki ve ele geçirdikten sonraki ilk dönemde proletarya milisi -emekçiler milisi, Kızıl Muhafız ve Kızıl Gerilla Birlikleri biçimindedir. Kızılordu Sovyet Hükümeti'nin askeri örgütlenme biçimidir. Yani, proletarya diktatörlüğünün ordusudur.

Emperyalist bir ülkede proletarya milisi talebi (emekçilerden oluşan bir milis, işçilerin ve köylülerin milisi), proletaryanın silahlanması talebinin başka bir biçimde formülasyonudur ve ancak proleter devrimin askeri politikasının zorunlu dönüşümü aşamasında, Kızılordu'nun örgütlenmesi döneminden önce ileri sürülebilir. Devrimci durumun henüz varolmadığı yerlerde bu slogan sadece propaganda açısından öneme sahip olabilir. Ancak, faşizme karşı mücadelede acil bir pratik slogan haline gelebilir.

Her şart altında, proletarya milisleri veya emekçiler milisi talebi, burjuva hükümetine yapılan bir talep olarak değil, sadece proletaryaya doğrudan bir çok biçimde ileri sürülebilir. Ancak istisnai durumlarda, bu talep hükümete veya parlamentoya yapılmalıdır (örneğin, sosyal-demokratların hükümette olduğu yerlerde, parlamentoda veya kitleler arasında sosyal demokratların çoğunlukla olduğu yerlerde). Böyle durumlarda, bu talep, sadece sosyal-demokrat partinin teşhiri için bir vasıta olarak ileri sürülmelidir.

Kızıl Muhafızlar, ayaklanmanın bir organıdır. Kızıl Muhafızların inşası için ajitasyon yapmak ve ani bir devrimci durum ortaya çıktığında örgütlenmek komünistlerin görevidir.

51. Emperyalist ülkelerde, burjuva devleti altında ve "barış" devleti içinde proletarya milisi veya Kızıl Muhafızların varlığının kesinlikle imkansız olduğu hiç bir şart altında unutulmamalıdır.

Proletarya milisi, proletarya diktatörlüğünün kurulması için mücadele eden proletaryanın silahlı örgütüdür. Sömürücülerin ezilmesini hedef alan proletarya diktatörlüğünün bir organıdır. Proletarya milisi sloganımız, özellikle seçilmiş, cahil veya yoz proleter unsurları içine alan sarı "işçilerin savunma kıtaları"ı kurmayı hedef alan reformist planlardan bu noktada ayrılır. Bu tip "emek savunma kıtaları Mayıs 1923'de Ruhr'daki mücadelesinde proletaryayı bozguna uğratmak ve önlemek, 1927'de Viyana

ayaklanmasını altetmek amacıyla kullanıldı. Sosyal-demokratların bu alçak manevralarıyla şiddetle mücadele etmek komünistlerin görevidir.

52. İktidarın ele geçirilmesinden önce kurulacak olan ve kızıldunun çekirdeğini temsil eden işçi milisi, proletarya milisi ve kızıl muhafızlar sloganı ile, proletarya diktatörlüğü kurulduktan ve sağlamlaştıktan sonra devlet ve sınıfların ölmekte olduğu dönemde ortaya çıkması gereken milis biçimleri arasında bir ayırım yapılmalıdır. Emperyalizme karşı kendini korumak için proletarya güçlü, disiplinli, iyi silahlanmış ve etkili bir Kızıl Orduya sahip olmalıdır. Günümüz şartlarında bu fonksiyonu, ancak silahlı emekçi kitlelerin kıtalarını temsil eden daimi bir ordu yerine getirebilir. Kapitalist kuşatma şartlarında, derhal ve tamamen milis sistemine dönmeyi proletarya diktatörlüğünden talep etmek, küçük-burjuva ve karşı-devrimci aptallıktır. Askeri güçte herhangi bir zayıflama olmaksızın, saf biçimiyle milis ilkelerinin tam olarak uygulanması, ancak üretici güçlerin tamamen geliştiği, sosyalizmin tam olarak inşa edildiği ve kitlelerin komünist ruhuyla tamamen eğitildiği zaman mümkün olacaktır. Ancak bir dizi büyük kapitalist ülkede proleter devrimi muzaffer olduğunda (Komünist Enternasyonalı Yürütme Komitesi VIII. Plenumu'nun belirttiği gibi) proleter hükümet, daimi kızıl ordunun yerine sınıf milisini geçirme durumuna gelecektir.

C. PROLETARYANIN SÖMÜRGE VE YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDEKİ ORDULARA KARŞI TAVRI

53. Ezilen ulusların emperyalizme karşı milli devrimler ve savaşları çağının başlamasıyla bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde askeri mesele tayin edici öneme sahip oldu. Bu durum, emperyalizmle savaş halinde olan ülkelerde (Çin, Fas, Suriye, Nikaragua) olduğu kadar henüz açık savaşa girmemiş ülkelerde de (Hindistan, Mısır, Meksika, Filipinler, Kore) bir gerçektir. Açıklaması, emperyalizme karşı milli savaşlarla ilgili askeri meselede, emperyalist ülkelerde olduğundan farklı formüle edilmelidir.

54. Günümüzde bu ülkelerde tamamen farklı iki tip ordunun bulunduğu unutulmamalıdır. Bir tarafta milli orduları var (her zaman devrimci ordu değildir), diğer tarafta emperyalist ordular (metropol ülkeden gönderilen kuvvetlere veya diğer sömürge ülkelerin yerlilerinden oluşan ordular, ya da o sömürge ülke halkından toparlanmış ordular). Çin'de iki tip ordu da mevcuttur ve milli orduların pratikte nasıl emperyalist ordulara dönüştüğünün örneğini de vermektedir. Çan Kay-şek'in darbesinden sonra Güney milli ordusu pratikte emperyalist hedeflere hizmet eden bir orduya

dönüşmüştür. Bu iki tip orduya karşı proletaryanın ve devrimci emekçi kitlelerin tavrının farklı olması gerektiği açıktır. Milli ordularla ilgili olarak, Marks ve Engels'in 1848-1870'deki askeri programı; yani, bu orduların devrimci ordular haline dönüştürme amacıyla demokratikleştirilmesi, belirli değişiklikleriyle uygulanmalıdır. Emperyalist ordularla ilgili olarak, ancak yenilgi programı, yani içten parçalama programı uygulayabiliriz. Özel subay birimlerinin veya burjuva sınıfının askeri örgütlerinin bulunduğu durumlarda, onları tecrit ve tasfiye etmek için çalışmalı, yani, emperyalist ülkelerde uygulanması gereken program burada da uygulanmalıdır.

Taktiksel açıdan yukarda bahsedilen iki tip orduya ilave olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde üçüncü bir tip ordu mevcuttur. Yani, emperyalist tarafından kumanda edilen ve içinde milli hareketle emperyalistler arasında bir mücadelenin geliştiği bir ordu [Hindistan, Mısır, Hindi-Çini, Cezayir, Tunus, vb.).

Böyle durumlarda somut şartlara uygun olarak her iki programın unsurları birleştirilmelidir. Yani, emperyalistlerin kumandası altındaki ordulara ve bu orduların bazı birliklerine yenilgi programı uygulanmalı ve aynı zamanda silahlanmış millet (milis) ve bir milli ordu sloganları ileri sürülmelidir.

Somut şartları müsait olduğunda, emperyalistlerin ve uşaklarının yanlış kullanmalarını önleyecek bir biçimde milli ordu sloganı ileri sürülmelidir (ordunun emperyalistlerden tam bağımsızlığı, ordunun en geniş demokrasi temelinde örgütlenmesi, subayların seçimi, vb.).

Emperyalist ordular sömürgelerden çekilsin; emperyalist kadrolar ve subaylar yerli ordudan çekilsin, sloganları hem sömürgelerde, hem de metropol ülkelerde ileri sürülmelidir.

55. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde askeri sisteme karşı alınacak tavır tayin etmek için, dün devriminin belirli bir aşamasında belirli bir ülke "o tarihte oynadığı siyasi rol dikkate alınmalıdır. Yani, o ülke Sovyetler Birliği'nin ve Çin devriminin " müttefiki veya hasmı olduğuna bakılmalıdır. Bir bütün olarak proletarya ve ezilen ulusların devrim kitleleri, bütün emekçilerin silah kullanmayı öğrenebilecekleri, emperyalizme karşı ülkenin savunmasını güçlendirecek, orduda işçilerin ve köylülerin etkinliğini sağlayacak ve demokratik devrimde proletaryanın hegemonyası için mücadeleyi kolaylaştıracak olan demokratik silahlanma sistemi talebinde bulunmalıdırlar.

Emperyalist devletlerdeki durumun tersine, genel askerlik hizmeti, gençliğin askeri eğitimi, demokratik milis, milli ordu vb sloganları, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrimci askeri program içine alınmalıdır. Bununla beraber, bugünkü tarihi dönemde

milli devrimci hareketin taktikleri dünya proleter devrimi menfaatlerine tabi olmalıdır. Kendisinin ezen bir ülke olduğu ve proletaryaya veya milli devrimlere karşı bir savaşta emperyalistlerin kölesi olarak hareket eden ezilen ülkelerde, devrimciler böyle bir program ileri süremezler. Bu tip ülkelerde, komünistler, diğer devrimci ülkelerin savunması için yürüttükleri devrimci savaş lehine propaganda ile devrimci askeri program lehine propagandayı o savaş ve ordu ile ilgili yenilgi programını başarıyla birleştirmelidirler. Böyle bir durum günümüzde Çin’de Guomindang generallerinin yönetimi altındaki eyaletlerde ele alınmalıdır.

56. Ezilen ülkeler için askeri programın tespit edilmesinde bu ülkelerin ekonomik ve politik gelişme aşaması dikkate alınmalıdır.

(1) Demokratik devrimin henüz tamamlanmadığı ülkelerde, özellikle burjuvazi ile proletarya arasında sınıf farklılaşmasının henüz çok güçlü olarak kendini göstermediği ülkelerde (Suriye, Fas ve Mısır) silahlı ulus (ulusal milis) sloganı kabul edilmelidir. Bu sloganı feodalizme ve feodal-burjuva subaylara karşı yönelmiş demokratik taleplerle birleştirilmelidir. Latin Amerika ülkelerindeki gibi sınıf farklılaşmasının güçlü olarak kendini gösterdiği fakat burjuva devrimin henüz tamamlanmadığı ülkelerde bu slogan işçi ve köylü milisinin sınıf karakterini göstermelidir.

(2) Demokratik devrim aşaması içinde olan ülkelerde milis için ileri sürülen slogan yetersiz kalacaktır ve bu nedenle şu sloganla genişletilmelidir: Devrimci bir ordu örgütleyin. Şüphesiz bu durum özellikle ayaklanma hazırlığında, aynı zamanda milis sloganının öne sürülmesini önlemez. Proletaryanın silahlanmasının silahlı ulus talebi ile çelişmediğine dikkat edilmelidir. Gerçekten, silahlı proletarya silahlı ulusun temel bir parçasıdır. Silahlı ulusun genel örgütlerine katılırken özel proleter silahlı birimlerin, bu birim tarafından seçilen subaylarca kumanda edilen birimlerin kurulması mutlaka gereklidir.

(3) Demokratik devrim aşamasından proleter devrimine geçen ülkelerde, emperyalist ülkelerdeki komünistlerin askeri programı bazı somut değişikliklerle kabul edilmelidir.

Proleter milisi sloganı (emekçiler milisi, işçi ve köylü milisi) demokratik milis talebi içinde yer alır. Sömürgelerde devrim süreci içinde iktidarın silahla ele geçirilmesi meselesi ortaya çıktığı zaman kızıl ordu örgütlenme meselesi aynı zamanda sovyetlerin örgütlenmesini doğuracaktır. Ordu örgütlenmesinin eski, devrimci, demokratik biçimleri, proletarya devriminin emrettiği sınıf biçimleriyle yer değiştirmelidir.

57. Emperyalizme karşı mücadelede, milli devrimci bir askeri politikanın uygulanması için sömürge orduları arasında sistemli olarak propaganda ve ajitasyon yürütmek mutlaka gereklidir. Bu nedenle

komünistler ve milli devrimciler çeşitli tipteki sömürge ordularını dikkatle incelemeli ve çeşitli tipler arasında çalışmak için etkili yöntemler geliştirmelidirler. Çin tecrübesinin gösterdiği gibi, disiplinsiz ve kötü ücret ödenen yerli paralı askerler içinde çalışma genellikle yüksek başarı şansına sahiptir.

Bu durumlarda, kısmi talepler, emperyalist devletler için yukarıda sıralananlara bir dereceye kadar benzer olabilir, ancak burada somut şartların ciddi bir incelenmesi yapılmalıdır (ordunun sınıfsal bileşimi, askerlerin morali, ekonomik şartlar, vb.). Yerli askerlerin taleplerinin formüle edilmesine ve beyaz subayların yerli askerlere kötü muameleleriyle mücadeleye özel dikkat gösterilmelidir.

Komünistler, milli ordularda yürütmeleri gereken çalışmanın niteliği, diğer tipteki ordulardaki çalışmadan farklı olacaktır. Ancak bu çalışmanın Çin'de 1926-1927'deki milli savaş tecrübesinin gösterdiği gibi yapılması çok önemlidir. Bu durumda komünistlerin görevleri bütün ordu içinde çekirdekler oluşturmak, bunları emperyalizme karşı mücadelede daha bilinçli unsurlar haline getirmek, milli devrimin menfaati için subaylar arasında güvenilmeyen unsurlara karşı mücadele etmek ve yönetimin henüz komünistlerin eline geçmediği yerlerde geniş devrimci demokrasi uygulayarak askeri kontrol etmek için komutanlığı etkilemektir. Fransız devriminde Convent ordusunda varolan subayların seçimi sistemi ve bu ordunun kazandığı büyük zafer ile bunun tersi olan, 1926-1927 ve Çin Güney Ordularının mutlak olarak anti-demokratik örgütlenme sisteminin burjuvazi ve onların generallerinin ihanetini büyük ölçüde kolaylaştırması her zaman gözönünde bulundurulmalıdır.

IV. PROLETARYANIN SİLAHSIZLANMA MESELESİNE KARŞI TUTUMU VE PASİFİZME KARŞI MÜCADELE

58. Günümüzde emperyalizm, yeni emperyalist karşı-devrimci savaşlar için ideolojik ve örgütsel hazırlıklarında ciddi engelle karşılaşıyor, şöyle ki son dünya savaşından beri geniş halk kitleleri, özellikle işçiler, köylüler ve emekçi kadınlar arasında savaşa karşı kendiliğinden yükselen düşmanlık vardır. Bu nedenle emperyalizm savaş hazırlıklarını pasifizm maskesi altında yapmaya zorlanmıştır. Pasifizm, aynı zamanda, ilerleyen dünya devrimine ve onun kalesi SSCB'ne karşı dünya emperyalizminin mücadelesinde ideoloji ve vasıta olarak yeni bir objektif anlam kazanmıştır. Emperyalist devletlerin silahsızlanma önerileri ve düzenlediği konferansların, özellikle Milletler Cemiyetinin bu alandaki “çalışmaları”nın, “güvenlik tartışmaları, hakem mahkemeleri kurma önerilerinin “savaşı mahkum etmek” için kurulan paktların vb. objektif anlamı ve temel anlamı burada yatmaktadır. Bütün bu pasifist planların, anlaşmaların, konferansların amacı şudur: a) Emperyalist silahlanmayı gizlemek, b) Belirli büyük devletlerin bir taraftan kendi askeri güçlerini artırırken, anlaşmalar yoluyla rakiplerinin silahlanmasını azaltmayı sağlamak amacıyla birbirlerine karşı manevralar yapmasını sağlamak,

c) Büyük devletlerin, zayıf ve ezilen ülkeler üzerinde tahakkümünü garantileyen geçici anlaşmalara varmasını sağlamak, d) Pasifist sloganlar maskesi altında Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik ve siyasi seferberlik yürütmek veya savaş için doğrudan hazırlık yapmak.

Bu nedenle, silahsızlanma sahtekarlığına ve pasifizme karşı mücadele etmek günümüzde emperyalist savaşa karşı mücadelede temel görevlerden biridir.

A –Sosyal Demokrat Silahsızlanma Programı ve Leninizm

59. Emperyalist silahsızlanma maskaralığında temel unsur, kitleler arasında emperyalizm yok olmadan silahsızlanmanın mümkün olacağı ve savaşların ortadan kalkacağı üzerine hayaller yayan sosyal-demokrasidir. Silahsızlanma meselesinde sosyal-demokratlar arasında iki eğilim vardır, bununla beraber her ikisi de burjuva pasifizminin eğilimidir.

Bu eğilimlerden birisi, daha 1911'de Kautski'nin başını çektiği silahsızlanma ve savaşın ortadan kaldırılması hedefinde faaliyet göstereceği iddia edilen kapitalizmin varolmayan objektif güçlerini “keşfeden”

eğilimdir. Bu eğilim, silahlanmayı sınırlamak, emperyalistler arasında uluslararası anlaşmalarla savaşı önlemek veya hep beraber “mahkum etmek”, vb. amacıyla “sol” burjuvazi ile işbirliği politikasını temsil etmektedir. Daha 1916’da, Lenin bu eğilimi “kesinlikle burjuva pasifizmi” olarak tanımlamıştır. Bu görüşler, 1914-1918’de “merkez”cilerin ideolojisi ile bütünleşti Ancak, dünya savaşı sona erdiği ve emperyalist hükümetlerin pasifist manevralara yönelmeye başladığı zaman, bu eğilim II. Enternasyonal liderlerinin politikası haline geldi. Bu politika sağ kanat ve aynı şekilde “sol” sosyal-demokratların çoğunluğu tarafından desteklendi. “Gerçekçi, pasifizmin teorisi olarak takdim edildi. Ancak, emperyalist burjuvazinin politikasından hiç bir şekilde farklı değildi.

Bu politika, “örgütlü kapitalizm” teorisyle birleşmiştir; bu teoriye göre, bugünkü emperyalist aşamada kapitalizm “medeni dünya” aleminden savaşları ortadan kaldıracak olan objektif faktörleri geliştirmektedir. Bu politika “ultra-emperyalizm teorisyle, emperyalist antagonizmi ortadan kaldıran bir vasıta olarak emperyalist “ittifaklar”, “paktlar” ve uluslararası karteller teorisyle de birleşmiştir. Gerçekte ise emperyalizm savaşın ortadan kaldırılması yönünde hiç bir eğilim göstermemiştir. Aksine, “gerçekçi” pasifistlerin kitleleri uyuşturmak amacıyla sıraladıkları bütün gerçekler, mümkün olan en büyük ölçüde emperyalist savaş hazırlıklarının, tek tek devletlerin değil bütün müttefik devlet gruplarının birbirlerine karşı girişecekleri savaşların belirtileridirler.

Avrupa Birleşik Devletleri veya Dünya Birleşik Devletleri kapitalist sistem altında bir hayaldir. Fakat böyle bir şey gerçekleşmiş olsa bile bu kaçınılmaz olarak gerici olacaktır. Çünkü proletarya devrimini ve sömürge halklarının milli kurtuluş hareketlerini ezmek için bir ittifakı temsil edecektir. Bu esas eğilim içindeki bütün eğilimler (örneğin, Pan-Avrupa Hareketi) bu yönüyle gericidir.

60. İkinci eğilimin taraftarları “radikal” veya “devrimci” pasifistler olarak ortaya çıkıyorlar ve tam silahsızlanmayı, sadece burjuvazinin değil, proletaryanın da silahsızlanmasını talep ediyorlar. Yani, proletaryanın silahlanması sloganını reddediyorlar. Emperyalist savaş günlerinde, bu slogan, militarizmin ortadan kaldırılması için dürüst isteklerini başka bir şekilde ifade etme yolunu bulamayan bir kısım devrimci enternasyonalist tarafından benimsendi. Bu devrimci bir slogan değildi; bununla beraber proletaryanın silahlanması ve iç savaş gereğini hesaba katmayı beceremediği veya tamamen reddettiği için objektif olarak küçük burjuvazinin isteklerini dile getiriyordu. Lenin’in 1916’da bu sloganı eleştirirken belirttiği görüşler bugün için de geçerlidir ve hatta bugün daha keskin şekilde belirtilmelidir. Bununla beraber, bu sloganı destekleyenlerin sayısının bugün tamamen önemsiz hale geldiği bir gerçektir. Ekim Devrimi,

proletaryanın silahlanması gereğinin mutlak olduğunu bütün dürüst devrimcilere ispatlamıştır. Proletaryanın silahlanması sloganının yerine proletaryanın silahsızlanması sloganının geçirilmesi günümüzde sadece karşı-devrimci bir slogan olarak hizmet edebilir. Bu nedenle komünistler, özellikle küçük ülkelerde, silahsızlanma sloganına sempati duyan işçilere gerçek durumlarını açıklamak ve bunu ileri süren “sol” liderlere karşı mümkün olduğunca güçlü şekilde mücadele etmek için büyük gayret göstermelidirler. Bu çaba aynı şekilde uluslararası garantileri ve “hakem mahkemeler”in savaşı ortadan kaldırayabileceği teorisine karşı da gösterilmelidir. Böyle kurumlar, hemen başlangıçta ciddi muhalefet yaratan sabun köpüğüdürler veya daha güçlü emperyalist haydutların ellerine vasıta olarak hizmet ederler.

Silahsızlanma ve pasifizm meselesinde her iki sosyal-demokrat eğilimin birleşebileceği sadece tek bir nokta vardır; silahsızlanmanın temel engeli, “demokrasinin olmadığı” ülkeler, yani SSCB’deki proletarya diktatörlüğüdür.

B -Sovyet Silahsızlanma Önerileri

61. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi VIII. Plenumu’ndaki tezlerinde, uluslararası proletaryanın silahsızlanma meselesinde Sovyetler Birliği’nin bakış açısına, kapitalist ülkeler tarafından ileri sürülen ikiyüzlü silahsızlanma önerilerinden ilke tamamen farklı bir tavır alması gerektiği noktası üzerinde önemle durmuştur. Bu meselenin pasifizme karşı mücadelede fevkalade önemi gözönüne alınarak, sorun kitlelere berrak bir şekilde getirilmeli ve açıklanmalıdır.

Kasım 1927’de Milletler Cemiyeti’nin çağırıldığı Silahsızlanma Hazırlık Komisyonu’na, Sovyet Hükümetinin sunduğu genel ve tam silahsızlanma önerileri, hedefi, içtenliği ve objektif anlamı bakımından emperyalistler ve onların sosyal demokrat uşaklarının sunduğu ifade ve planlardan köklü bir şekilde farklıdır.

Sovyet önerilerinin hedefi, pasifist hayaller yaymak değil, onları yoketmektir. Kapitalizmin kötü yanlarını görmezden gelerek veya yumuşatarak kapitalizmi desteklemek değil temel Marksist tez olan silahsızlanma ve savaşların ortadan kaldırılması ancak kapitalizmin çöküşü ile mümkün olacağına propagandasını yapmaktır.

Sovyet Hükümeti; silahsızlanma üzerine utanmazca konuşan emperyalistlere fiiliyatta silahsızlanmaları çağrısı yaptı. Yüzlerindeki pasifist maskeyi alaşağı etti. Emperyalistlerin Sovyet silahsızlanma önerisini kabul edeceklerini, tek bir komünistin bir an için bile düşünmediğini söylemeye gerek yok. Bununla beraber Sovyet Hükümetinin

önerileri riyakarca değildi. Büyük bir içtenlikle yapılmıştı. Çünkü işçi hükümetinin iç ve dış politikası ile hiç bir şekilde çelişmezken, emperyalist “silahsızlanma” edebiyatı burjuva devletlerin politikasıyla, yağma ve baskı politikasıyla çelişmektedir. Sovyet Hükümeti, asırlarca sömürülmüş olan halkın çoğunluğunun menfaatine proletarya diktatörlüğünü temsil etmektedir. Sovyet hükümeti yağma ve baskı politikası yürütmez, onun politikası, uluslararası proletaryanın menfaatine olan barış politikasıdır.

Sovyetler Birliği'nin önerileri, burjuva ve sosyal-demokrat önerilerinden **objektif anlamı** bakımından da farklıdır. Saldırı politikasını gizleyen bir perde olarak hizmet etmez, küçük-burjuvazinin arzularını dile getirmez. Devrimci proletaryanın bütün dünya üzerinde zafer kazandıktan sonra başaracağı sosyalizmin hedeflerinden birini ifade etmektedir.

62. Sovyet silahsızlanma önerilerine karşı muhalefetlerinde sosyal-demokratlar en düşmanca yollara başvurdular ve Troçkizmin onlara sağladığı sloganlardan faydalandılar. Sovyet Hükümetinin silahsızlanma önerilerini “Leninizmin revizyonu”, “Thermidor”a dönüş olarak tanımlayarak kitlelerin gözünden düşürmeye çalıştılar. Bunun adı iftiralar olduğunu ispatlamak için yukarıda yeteri kadar üzerinde duruldu. Sovyet tam silahsızlanma önerileri reddedildikten sonra, Mart 1928’de Sovyet Delegasyonu, kısmi silahsızlanma, kara ve deniz kuvvetlerinde tedrici azalmayı içeren ikinci bir plan sundu. Bu pasifizme verilen bir taviz değildir. Tersine büyük devletlerin küçük ve ezilen uluslara karşı tutumunun daha geniş olarak teşhir edilmesine hizmet etti. Silahsızlanma meselesinde Sovyet Hükümetinin tutumu Lenin’in politikasının bir devamıdır. Ve onun öngörülerinin kararlı uygulamasıdır.

C. Proletaryanın Pasifizme Karşı Mücadelesi

63. İç savaşla burjuvaziyi yenen ve ülkelerinde proletarya diktatörlüğünü kuran Sovyetler Birliği'nin işçileri, emperyalizme ve zehirli araçları olan pasifizme karşı mücadelelerinde yeni bir yöntem benimsemelidirler. Yani, emperyalistlere genel silahsızlanma önermelidirler. Ancak, kapitalist ülkelerde hala iktidar için mücadele eden proletarya böyle bir yöntemi uygulayamaz. Bu ülkelerdeki proletaryanın, kendi burjuvazisi ve onların uşaklarından silahsızlanma önerme veya talep etmesi devrimci bir tavır olmaz. Bunun tek anlamı, proletaryanın silahlanması sloganı yerine proletaryanın silahsızlanma sloganını koymaktır. İç savaşın ve sosyalizmin reddi anlamına gelir. Bu bakımdan komünistler, Sovyet Hükümetinin silahsızlanma önerilerinden çıkarılan yanlış sonuçlarla, bu programın devrimci ruhuna ters düşen sonuçlarla

şiddetle m¼cadele etmeli ve saflarındaki b¼yle bir sapmayı acımadan mahkum etmelidir.

64. Pasifizme karşı m¼cadele Sovyetler Birliğindeki proletarya ile kapitalist ¼lkelerdeki işçi sınıfının y¼ntemlerindeki farklılık, ikisinin arasında bir çelişki olduğu anlamına gelmez. Veya kapitalist ¼lkelerdeki kom¼nistlerin, silahsızlanma ¼zerine Sovyet H¼k¼meti bildirisinin kitleler arasında ajitasyon çalışmasında kullanılmaması sonucu çıkarılamaz. Tersine, Sovyet H¼k¼metinin silahsızlanma politikası ajitasyon amacıyla çok daha enerjik biçimde faydalanılmalı ve şimdiye kadar yapılandan daha geniş biçimde y¼r¼t¼lmelidir. Bununla beraber, kapitalist ¼lkelerde benzer talepleri ileri s¼rmek için bir metin olarak faydalanılmalı fakat (1) barış ve sosyalizmin savunucusu olan Sovyetler Birliğinin sempatanlarını toplamak, (2) Sovyet silahsızlanma politikasının sonuçlarından ve b¼t¼n pasifist hayallerin yokedilmesi, silahsızlanma ve savaşın ortadan kaldırılmasının tek yolunun, yani, proletaryayı silahlandırmak, burjuvaziyi devirmek ve proletarya diktat¼rl¼ę¼n¼ kurmak ve desteklemek için kitleler arasında propaganda y¼r¼tme çabalarında Sovyet teklifinin emperyalizmi teşhirinden faydalanılmalıdır.

V. KOMÜNİST PARTİLERİN ÇALIŞMALARINDAKİ EKSİKLİKLER VE GÖREVLERİ

65. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi VIII. Plenumu, Komünist Partilerin işlediği bir dizi hatalara ve çalışmalarındaki eksikliklere dikkat çekti ve savaşa karşı mücadelede Komintern'in bütün seksiyonlarınca yerine getirilecek bir dizi özel ve somut görevler tespit etti.

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi VIII. Plenumu'nun belirttiği görüşler hala geçerlidir. VIII. Plenum'dan beri daha fazla tecrübe kazandık ve VI. Kongre Komünist Partilerinin gelecekteki faaliyetleriyle ilgili olarak bu tecrübelerden belirli sonuçlar çıkarmıştır.

66. Komünist Enternasyonal'in bütün seksiyonlarında hala görülen temel eksiklik, savaş tehlikesini ve kaçınılmazlığını yeterince değerlendirmemektir. Hiç bir seksiyonun, VIII. Plenum kararlarını yerine getirmede gerekli çabayı göstermemesinde bu durum açıkça görülmektedir. Son zamanlarda çok büyük iki olay, Mısır'a İngiliz notası ve Çin'de Japon savaşı sanki küçük önemsiz olaylarmış gibi incelenmeden geçti. Kitlelerin hızla sola kayışı onların savaş tehlikesini hissettiklerini gösterir. Komünistler savaşa karşı mücadelede işçi sınıfına önderlik edecekleri yerde onun kuyruğuna takılma tehlikesi içindedirler. Komintern'in bir çok seksiyonu, burjuvazinin ve sosyal demokratların "barış", "silahsızlanma" ve "uluslararası hakemlik" sloganlarından etkilenmiştir. Onlar savaş tehlikesi tehditiyle ilgilenmiyorlar ve savaştan çok uzak bir şeymiş gibi bahsediyorlar.

Savaş tehlikesini, özellikle Sovyetler Birliğine karşı savaş tehlikesini olduğundan az değerlendirme, bugün savaş için yapılan hazırlıkların belirtileri olan somut gerçekleri ve olayları anlamaktaki başarısızlıkta kendini gösteriyor. Yoldaş Rokovski'nin çoğu kez yaptığı gibi Fransız yoldaşlar, Fransa'nın kendisi açısından Sovyetler Birliği'ne karşı savaş için diplomatik hazırlıklar yolunda attığı kararlı bir adımı olarak bu olayın anlamını kavramada uzun bir süre başarısız kaldılar. Yugoslavya'daki parti, İtalya Yugoslavya anlaşmazlığında savaş tehlikesinin ne kadar yakın olduğunu anlamadıklarını kabul etmiştir. Baltık ülkelerindeki bir çok Komünist Partisi, Baltık ülkelerinin anti-sovyet bir blok oluşturmak için aldıkları somut tedbirlerin gerçek anlamını hemen kavrayamamıştır. (Örneğin, Estonya ve Latviya arasında Gümrük Birliği için pazarlıklar). İlgili partiler tarafından sonradan kabul edilen ve düzeltilen bütün bu hatalar savaş hazırlıkları için alınan tedbirleri ihmal etmenin ne denli

tehlikeli olduğunu ispatlamıştır. Partiler sürekli uyanıklığını güçlendirmeli ve savaş tehlikesinin yarattığı somut biçimleri gözlemledirler.

67. Partilerin savaşa karşı çalışmasında temel eksikliklerden birisi, savaş meselesine son derece soyut-şematik ve hatta yüzeysel yaklaşımlardır.

Belirli seksiyonlar faaliyetlerini parlamentoda ve halk toplantılarında konuşmalarla sınırlıyorlar. Konuşmalarında savaş meselesi genellikle geri plana bırakılıyor. Partilerimiz henüz savaşa karşı parlamentoda mücadele ile parlamento dışında taleplerimizi halka maletme çalışmasını birleştirmeyi öğrenememişlerdir (St. Gothard meselesi ve Çin'e silah gönderme ile ilgili Çek-Slovak komünistlerinin çalışması, parlamentoda güçsüz bir protesto ve basın sütunlarından ibaret kaldı). Uluslararası meseleler savaş meselesinden ayrılmamalıdır. Çünkü her ikisi de genel sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Ve içindeki sınıf çatışması ile, özellikle sadece savaş malzemesi üretimi ile meşgul olan işletmelerdeki çatışma ile birleştirilmelidir.

Silahlı kuvvetlerin makinize edilmesi ve sanayinin askerleştirilmesi doğrudan doğruya savaşa ilgilidir ve sanayinin bu dallarında ve onlarla ilgili sendikalarda ve diğer işçi örgütlerinde güçlü bir faaliyeti gerektirir. Şimdiye kadar komünist partilerin bu temel görevleri ciddiyetle ele almaya başladığını gösteren küçük belirtiler vardır.

68. Savaş meselesinin soyut biçimde ele alınışı, savaş politikası meselesini açık şekilde ele almada başarısız olan partilerde görülmektedir. Partiler bazen, kitleler arasında genellikle destek bulan sosyal demokrat anti-militarist hilelere karşı tavır almada ya tamamen başarısız kalıyor veya çok geç davranıyorlar (Örneğin, sosyal-demokratların Almanya'da yürüttükleri ve kendilerini "savaşa ilke olarak karşı" gösterdikleri kampanya), Komünist Partileri bazen pratik değeri olan görevleri ele alacakları yerde genel laflar kullanarak ve soyut propaganda sloganları tekrarlayarak savaş politikasının somut meselelerinden kaçınmaya çalışıyorlar.

Bu, özellikle ordu meselelerinde uygulanmaktadır. Bu konuda militarizmi gerçekten zayıflatacak olan somut kısmi talepler ve reformlar için mücadele meselesinden kaçınma eğilimi görülmektedir. (Askeri hizmet süresinin kısıtlanması, gönüllü orduların bileşimi meselesi, vb.). Ordu meselesinde hiç bir gerçek proleter siyasi programın -militarizmi zayıflatan ve işçilerin silahlanması için pratik öneriler içeren bir program ileri sürülmesine karşı olmadığı **reformlar için mücadele** tamamen sosyal demokratlara terk edilmiştir.

Sadece bir kısım seksiyon, anti-militarist çalışmanın sistemli olarak yürütülmesi için gerekli örgütsel tedbirleri almıştır. Savaş tehlikesi açısından çok önemli olan ülkelerdeki askerler ve denizciler arasındaki

çalışma çok yetersizdir. **Bu çalışmanın kitle karakteri**, askerler arasında ajitasyon ve propaganda yürütmek için bir vasıta olarak kullanılması anlaşılmalıdır. Bazı ülkelerde, gençlik arasında anti-militarist faaliyet çok sınırlı bir temelde yürütülmektedir. Diğer yandan asker kitleleri arasında yeterli bir örgütsel temel yaratmak için hiç bir çaba gösterilmemiştir. Emperyalist ülkelerde **denizciler arasında** çalışmanın etkili bir güçle yürütülme olgusu, gelecek bir savaşta donanmanın rolünün küçümsendiğini göstermektedir. Hiç bir ülkede, orduda ve donanmada bulunan erkekler üzerinde ve yedek erler üzerinde aile etkisi sistemli olarak kullanılmamıştır.

69. Hemen bütün ülkelerde, köylüler arasında, milli azınlıklar arasında ve sömürgelerde çalışma yürütmenin büyük öneminin doğru biçimde değerlendirilmediği görülmektedir.

Kırsal alanlardaki **anti-militarist çalışma** sadece bir kaç tesadüfi kampanya, yürüyüş, gösteri vb. ile yürütülmemelidir. Planlı ve sistemli çalışma yürütülmeli ve emekçi köylülerin acil talepleriyle birleştirilmelidir. Köylü gençlik arasında çalışma özellikle önemlidir. Yazışma, askerlerin izinleri, vb. vasıtalarla köylüler ile köylü askerler arasında ilişkinin kurulmasına özel önem vermek şarttır. Bu tip çalışmanın tecrübeleri savaş sırasında çok önemli olacaktır.

Milli azınlıklar arasındaki çalışmalarımızda geçmişten daha kararlı olmalı, ezilen ulusların taleplerinin öncüsü olmalı, emperyalist hükümetlerin onlara ve zorbaca eylemlere karşı mücadele etmeli ve milli devrimci örgütlerin çalışmasına yol göstermeliyiz.

Komünist partileri, sömürge ülkelerdeki komünist örgütlerle ve sendikalarla sürekli ilişkisini sağlamlaştırmalıdır. Sömürge ülkelerdeki devrimci hareketlere, kitle eylemleri yoluyla her türlü desteği sağlamalıdır.

Bütün ülkelerdeki komünist partileri, emperyalizme karşı mücadele birliği gibi parti dışı örgütler kurmaya ve savaşa karşı mücadele için kapitalist ülkelerdeki proletarya ile bağımlı ülkelerdeki milli kurtuluş hareketleri arasında birleşik cephe kurma meselesine özel dikkat göstermelidirler.

70. **Faşizme karşı** mücadeleye şimdiye kadar birçok seksiyon yeteri kadar önem vermemiştir. Bununla ilgili olarak, faşizme karşı hem ideolojik mücadele hem de devrimci kitle eylemlerinde büyük faaliyet gösterilmelidir. Bu konuda, sadece açık faşist örgütlere değil, demokratik veya sosyal demokrat yönetimler öncülüğündeki yarı-faşist eğilim ve örgütlere de dikkat edilmelidir (Almanya'da "İmparatorluk Bayrağı", sosyal demokrat ve sendika bürokrasisinin üst kademelerinde gelişen sosyal faşist

eğilimler, fabrika faşizmi, vb. gibi). Bütün biçimleriyle faşizme karşı mücadele, emperyalist savaşa karşı mücadele ile sıkıca birleştirilmelidir.

71. Günümüzde, “barış” ve “silâhsızlanma” lehine ve “savaşın mahkum edilmesi” için yeni bir burjuva propaganda dalgasına şahit oluyoruz. Bu tip pasifizme karşı mücadele şimdiye kadar yeterli güçte yürütülmedi. Aynı şey, Sovyetler Birliği “Kızıl emperyalist” ve “Bolşevizm bir savaş faktörüdür” yolundaki sosyal demokrat propagandaya karşı mücadeleyle ilgili olarak da söylenebilir. Halk kitleleri arasında pasifist hayallerin yaratılması çalışmasında tayin edici bir rol oynayan Milletler Cemiyetinin gerçek karakterinin teşhiri sistemli bir şekilde veya yeterli çabayla yürütülmedi.

Birçok durumda, savaşa karşı mücadele ile proletarya diktatörlüğü ve proletaryanın silahlanması için propagandanın birleştirilmesi gibi, Cenevre Konferansının sonuçlarından doğan çok önemli komünist görevler unutuldu. Bazı ülkelerde silâhsızlanma sloganının savunulmasında ifadesini bulan tamamen pasifist hatalar işlendi.

72. VIII. Plenum’dan sonra Komünist Partilerin çoğunluğu **parti üyeleri arasında** savaşa karşı mücadelede doğru Leninist yöntemleri yaygınlaştırmak için yeterli dikkat göstermede başarısız kaldılar. Ne teorik organlarda, ne de genel parti yayınında savaşa karşı mücadele ile ilgili temel sorunlar yeterince tartışıldı; ne de bu mücadeleyle ilgili somut kısmi talepler açıklandı. Bu ikincisi, Parti çalışmasında özellikle çok önemli bir eksiklik olarak belirtilmelidir. Çünkü, bu meseleler birçok durumda özellikle acildi ve sosyal demokrat basın bunlara oldukça büyük önem verdi.

Parti çalışmasında, bütün bu meseleler üzerinde ideolojik berraklığın da olmadığı görülmektedir. Bazı yoldaşlar (Fransa, İsviçre ve Avusturya’daki İtalya ile savaş durumunda “milli savunma” meselesini ortaya çıkardılar. Diğerleri, askeri eğitim kamplarının tamamen “boykot” edilmesini savundular (Amerika’da) .Daha sonra yönetici parti organlarınca düzeltilmesine rağmen, bütün bu sapma örnekleri parti saflarında ve kitleler arasında savaş tehlikesi meselesi ve onunla mücadele yöntemlerin üzerinde ciddi ve yoğun propaganda çalışması yürütmesine kadar gerekli olduğunu gösteriyor.

73. Savaş tehlikesine karşı ve özellikle Sovyetler Birliği’ne karşı savaş için provokasyon ve hazırlıklara karşı mücadelede temel ajitasyon görevleri şunlardır:

(1) Yaklaşan savaş tehlikesi açısından, temel ve merkezi ajitasyon sloganları şunlar olmalıdır: “Sovyetler Birliğini savun”, “Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci mücadeleyi destekle”, “Emperyalist savaşa karşı mücadele et”.

(2) Ajitasyon çalışması, çeşitli emperyalist grupların bütün ülkelerde yağmacı emellerinin teşhirine doğru yönelmelidir. Ajitasyon çalışması özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlıklarının başını çeken Amerikan emperyalistlerin, Britanya emperyalistlerine karşı; Çin'e askeri müdahalede öncülük eden Britanya ve Japon emperyalistlerine karşı yönelmelidir. Bütün gizli anlaşmaların ve gizli askeri ittifakların yayınlanması talep edilmelidir.

(3) Sosyal demokratların "sınırlı silahlanma" önerileri, Cenova protokolünü ve mecburi hakemliği savunmaları eleştirilmeli ve teşhir edilmelidir.

(4) Reformcu sendika liderlerinin savunduğu ve gerçekte savaş hazırlıkları tedbirleri olan "sanayi barışı", sınıf işbirliği, tarafsız (siyasi olmayan) sendikalar ve "şirket sendikaları"na karşı aktif bir teşhir kampanyası yürütülmelidir.

(5) İşçilere, yaklaşan savaşta neden kendi emperyalist ülkesinin yenilgisi için tavır alması gerektiğini açıklama çalışması derhal başlatılmalıdır. "Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürelim" sloganı, emperyalist savaş patlak vermeden önce, daha şimdiden propagandamızda yol gösteren düşünce haline gelmelidir.

(6) Bütün komünist partileri, geniş kitle kampanyaları yoluyla ve büyük devletlerin geliştirdiği özel askeri ve politik tedbirlere karşı savaşarak, emperyalistlerin Çin'i parçalamasına karşı mücadele yürütmelidirler.

74. Çoğunluğu daha VIII. Plenum'un Tezlerinde belirtilmiş olan alınması gereken en önemli tedbirler şunlardır: Askerlerin cepheye giden yolları üzerinde ve gemilere bindirme yerlerinde kadınların ve çocukların gösterileri. Ayrıca; kadınların, çocukların ve sakat askerlerin parlamento dışında gösterileri. Proleter ve küçük-burjuva kadın örgütlerinde savaşa karşı ajitasyon, anti-emperyalist savaş sloganları altında kadın delegeler konferansının toplanması; fabrika kapılarında ve delegelerin seçileceği işçi sınıfı mahallelerinde emekçi kadınlar mitingleri düzenlemek; emperyalist savaşa karşı kampanya yürütmede daimi organlar olarak hizmet etmesi gereken mevcut kadın delegeler konferansından faydalanmak, yoksa yenilerini kurmak. Birleşik cephe taktikleri ve "Rusya'dan elinizi çekin komitelerinin çalışması geçmişte olduğundan daha etkili şekilde yürütülmelidir. Bundan başka, sendikalar bu komitelerle sıkı ilişkilerde bulunmaya ikna edilmelidir. Karşı-devrimin silahlı birimlerinden biri olan faşizme karşı bütün bir çizgi boyunca mücadele edilmelidir. Mümkün olan her yerde Alman Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği gibi kitle örgütleri kurulmalıdır. Anti-faşist ve savaşa karşı mücadele çalışması spor örgütlerinde yürütülmelidir. Mevcut sınıf savaşı kurbanları örgütleri (Sakat

Askerler Birliği, Savaş Dulları Örgütü,vb.) emperyalist savaşa karşı mücadele amacıyla faydalanılmalı ve güçlendirmelidir. Komünist partileriyle sıkı sıkı ilişki içinde, Genç Komünistler Birliği askere alınmanın yapıldığı kısım olan işçi ve köylü gençliği arasında güçlü çalışma yürütmelidir. Proletaryanın öncülüğünde olan öğretmenlerin, ailelerin ve öğrencilerin mevcut örgütlerinden ve Komünist Çocuklar gruplarından da faydalanılmalıdır. Okullarda emperyalist etkilerle mücadele amacıyla yeni çocuk örgütleri kurulmalıdır.

75. Komünist partilerin kendilerini hazırlama görevi birinci derecede önemli meselelerden biridir. Komintern'in seksiyonları arasında enternasyonal dayanışma bilincinin daha derinden yayılması, komünist partilerin savaş için hazırlıklarında öngörülen gerekli bir şarttır.

Savaş patlak vermeden önce bütün seksiyonlar arasında mümkün olan en yakın ilişki kurulmalı ve bütün savaş süreci boyunca bu ilişkilerin güçlendirilmesi için her türlü vasıta kullanılmalıdır.

Komünist partilerine ve bir bütün olarak devrimci harekete karşı kitlelerin harekete geçmesiyle beraber gelecek terörün muazzam ölçüde yoğunlaşacağı tahmin edilmektedir. İsimleri daha önceden tespit edilmiş binlerce komünist ve devrimci işçi toplama kamplarına doldurulacaktır. Emperyalistler sadece legal komünist partilerini değil, yeraltındaki partilerin de bütün kollarını ve önderliğini yoketmeye çalışacaklardır.

Komünist partileri böyle durumlarla karşılaşmaya hazırlıklı olmak için derhal çalışmaya girişmelidir.

Legal komünist partileri, zamanında yeraltı şartlarına geçmeye hazırlanmak için her türlü çabayı göstermelidir. Yeraltındaki partiler, günümüzde hüküm sürenden daha kötü terör şartlarına önderliklerini ve örgütlerini uydurmak için hazırlık yapmalıdır. Örgütlenme yöntemlerinin değişimi ve yukardan aşağı örgütsel ilişkilerin değişimi için zamanında hazırlıklar yapılmalıdır. Parti üyeleri, kitlelerin harekete geçmesi ve düşmanlıkların açığa çıkmasıyla ilgili olarak ortaya çıkacak yeni durumları için daha önceden hazırlanmalıdırlar.

76. VI. Dünya Kongresi bütün komünistlere, hiçbir şekilde kolay bir mesele olmayan savaşa karşı mücadele için Lenin'in söylediklerini hatırlatır. Partileri, kendilerini özeleştiriyeye tabi tutmaya ve savaş tehlikesine karşı mücadelede ve savaş içindeki mücadele için partiyi hazırlamada şimdiye kadar yapılan incelemeye çağırır. İşlenen bütün hataların acımasızca açığa çıkarılmasını ve derhal düzeltilmesini emreder.

VI. Kongre, bütün seksiyonlarını, savaşa karşı mücadeleye daha enternasyonal karakter verilmeye ve emperyalist savaşa karşı istendiği anda önemli uluslararası kitle eylemi koyabilecek bir duruma gelmek için

devrimci eylemin uluslararası koordinasyonunu sağlayacak hazırlık tedbirleri almaya çağırır.